

การสร้างแบบทดสอบทักษะเชปัดะกร้อสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา

ปริญญานิพนธ์
ของ
อัมพร ชีรดิตรธรรม

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา
กันยายน 2543
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๕๑๖.๖๖

๐๖๖๖๖

๖-๖

การสร้างแบบทดสอบทักษะเชปัดตะกร้อสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา

บทคัดย่อ

ของ

อัมพร ชีริติธรรม

๒๗ พ.ย. ๒๕๔๓

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา

กันยายน ๒๕๔๓

๑๔๖๑๘๖

นายอัมพร วีริดิธรรม. (2543). การสร้างแบบทดสอบทักษะเชปัดตะกร้อสำหรับนักศึกษา
วิทยาลัยพลศึกษา. ปริญญาโท กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม :
อาจารย์สุทธิ พานิชเจริญนาม, ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมรรถชัย น้อยศิริ

การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะเชปัดตะกร้อ
สำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา กลุ่มตัวอย่างสำหรับตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบ
เป็นนักศึกษาชายวิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ ที่ผ่านการเรียนวิชาเชปัดตะกร้อ 1 มาแล้ว
จำนวน 40 คน กลุ่มตัวอย่างสำหรับสร้างเกณฑ์ปกติเป็น นักศึกษาชายวิทยาลัยพลศึกษา
กรุงเทพ จำนวน 50 คน และนักศึกษาชายวิทยาลัยพลศึกษาชลบุรี จำนวน 50 คน รวม
100 คน

ผลการศึกษาพบว่า

1. แบบทดสอบทักษะเชปัดตะกร้อสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
ทั้งหมด 4 รายการ ดังนี้
 - 1.1 แบบทดสอบทักษะการเสิร์ฟ
 - 1.2 แบบทดสอบทักษะการรับและการตั้ง
 - 1.3 แบบทดสอบทักษะการส่งลูกกระทบผนัง
 - 1.4 แบบทดสอบทักษะการควบคุมลูก
2. แบบทดสอบทักษะเชปัดตะกร้อมีความเที่ยงตรง โดยการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญ
3. แบบทดสอบทักษะเชปัดตะกร้อมีความเชื่อมั่น โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ
คะแนนการทดสอบ 2 ครั้ง ทั้ง 4 รายการ มีค่าเท่ากับ .81 - .96
4. แบบทดสอบทักษะเชปัดตะกร้อมีความเป็นปรนัย โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
ของคะแนนการทดสอบ 2 คน ทั้ง 4 รายการ มีค่าเท่ากับ .65 - .78
5. เกณฑ์ปกติมีดังต่อไปนี้

แบบทดสอบทักษะการเสิร์ฟ

ดีมาก (5)	14 ขึ้นไป
ดี (4)	10 - 13
ปานกลาง (3)	6 - 9
อ่อน (2)	2 - 5
อ่อนมาก (1)	ต่ำกว่า 2

แบบทดสอบทักษะการรับและการตั้ง

ดีมาก (5)	22 ขึ้นไป
ดี (4)	17 - 21
ปานกลาง (3)	12 - 16
อ่อน (2)	7 - 11
อ่อนมาก (1)	ต่ำกว่า 7

แบบทดสอบทักษะการส่งลูกกระต๊อบผนัง

ดีมาก (5)	14 ขึ้นไป
ดี (4)	10 - 13
ปานกลาง (3)	6 - 9
อ่อน (2)	2 - 5
อ่อนมาก (1)	ต่ำกว่า 2

แบบทดสอบทักษะการควบคุมลูก

ดีมาก (5)	37 ขึ้นไป
ดี (4)	28 - 36
ปานกลาง (3)	19 - 27
อ่อน (2)	10 - 18
อ่อนมาก (1)	ต่ำกว่า 10

A CONSTRUCTION OF SEPAK TAKRAW SKILL TESTS FOR
PHYSICAL EDUCATION COLLEGE STUDENTS.

AN ABSTRACT
BY
UMPORN THEERATHITURM

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Physical Education
at Srinakharinwirot University
September 2000

Umporn Theerathititurn. (2000). *A Construction of Sepak Takraw Skill Tests for Physical Education College Students*. Master thesis, M.Ed. (Physical Education). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University.
Advisor Committee : Mr.Suthi Panitchareonnam, Assist.Prof.Samatchai Noisiri.

The purpose of this study was to construct sepak takraw skill tests for Physical Education college students. The sample size for quality test checking was 40 Bangkok Physical Education College students who passed Sepak takraw 1 already. The sample size for constructing norms was 50 Bangkok Physical Education College students and 50 Chonburi Physical Education College students.

The results of this study were concluded as:

1. The instrument was the Sepak Takraw skill test for college of Physical Education which was constructed by the researcher 4 items
 - 1.1 Serve Skill Test
 - 1.2 Receive and kick Skill Test
 - 1.3 Wall kick Skill Test
 - 1.4 Control Skill Test
2. The Sepak Takraw skill test had been validity by professors.
3. The Sepak Takraw skill test had the Reliability by test – retest (4 items)

The coefficients co - efficiencies were .81 - .89

4. The Sepak Takraw skill had the Objectivity by 2 person (4items) The coefficients co - efficiencies were .65 - .78

5. The criterion.

Serve Skill Test

Very good (5) 14 up

Good (4) 10 - 13

Moderate (3) 6 - 9

Poor (2) 2 - 5

Very poor (1) below 2

Receive and kick Skill Test

Very good (5)	22 up
Good (4)	17 - 21
Moderate (3)	12 - 16
Poor (2)	7 - 11
Very poor (1)	below 7

Wall kick Skill Test

Very good (5)	14 up
Good (4)	10 - 13
Moderate (3)	6 - 9
Poor (2)	2 - 5
Very poor (1)	below 2

Control Skill Test

Very good (5)	37 up
Good (4)	28 - 36
Moderate (3)	19 - 27
Poor (2)	10 - 18
Very poor (1)	below 10

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การสร้างแบบทดสอบทักษะเชปัดตะกร้อสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา

ของ

นายอัมพร ชีริทธิธรรม

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศาสตราจารย์ ดร.เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์)

วันที่...18...เดือน กันยายน พ.ศ. 2543

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

ประธาน

(อาจารย์สุทธิ พานิชเจริญนาม)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมรรถชัย น้อยศิริ)

กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(รองศาสตราจารย์ปรีชา ตันจริยานนท์)

กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์แพน เจียรนัย)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้โดยผู้วิจัยได้รับคำแนะนำช่วยเหลืออย่างดีจาก
อาจารย์สุทธิ พานิชเจริญนาม และผู้ช่วยศาสตราจารย์สมรรถชัย น้อยศิริ ผู้วิจัยขอกราบ
ขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ปรีชา ตันจริยานนท์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์แผน
เจียรนัย ที่กรุณาเป็นกรรมการเพิ่มเติมในการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ธาวุฒิ ปลื้มสำราญ อาจารย์สมศักดิ์ ทองแดง
อาจารย์วิสุทธิ ปานะกุล ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแก้ไขทั้งได้ให้ข้อเสนอแนะในการ
วิจัยครั้งนี้ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้อำนวยการวิทยาลัยพลศึกษา และนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
ได้ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูล

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ลำพอง ศรีรุ่ง ที่ได้ให้แนวทาง และคำแนะนำในการ
ศึกษาเป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณ คุณวรวิทย์ ประรงค์ทอง และครอบครัวที่ได้อุปการะเรื่องที่พัก
อาศัยตลอดระยะเวลาในการศึกษา

ขอขอบคุณเพื่อนนิสิตปริญญาโทเอกพลศึกษาทุกคนที่มอบความรักและกำลังใจให้
ตลอดระยะเวลาในการศึกษา

ขอขอบคุณ คุณกาญจนา วิทยานิเวศน์ ที่ช่วยให้กำลังใจด้วยดีเสมอมา

ท้ายสุดขอเทอดพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ และญาติพี่น้องที่ได้ให้การสนับสนุน และเป็น
กำลังใจอันสำคัญในการศึกษาด้วยดีตลอดมาจนกระทั่งปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงลงได้

อัมพร ชีริทธิธรรม

สารบัญ

บทที่		หน้า
1.	บทนำ.....	1
	ภูมิหลัง.....	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
	ความสำคัญของการวิจัย.....	3
	ขอบเขตของการวิจัย.....	3
	การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	3
	ตัวแปรที่ศึกษา.....	3
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
	กรอบแนวความคิดในการวิจัย.....	5
2.	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
	ความรู้เกี่ยวกับเซปักตะกร้อ.....	7
	องค์ประกอบเกี่ยวกับเซปักตะกร้อ.....	7
	การศึกษาเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบ.....	13
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	16
	งานวิจัยในต่างประเทศ.....	16
	งานวิจัยในประเทศ.....	19
3.	วิธีดำเนินการวิจัย.....	22
	แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง.....	22
	การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	22
	การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	23
	การจัดกระทำข้อมูลและการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	24
4.	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	25
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	25
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	25

บทที่	หน้า
5. สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	29
สังเขปความมุ่งหมาย สมมุติฐาน และวิธีการศึกษาค้นคว้า.....	29
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	31
อภิปรายผล.....	33
ข้อเสนอแนะ.....	35
บรรณานุกรม.....	36
ภาคผนวก.....	39
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	53

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1. แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการทดสอบ 2 ครั้ง.....	25
2. แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของการทดสอบที่วัด โดยผู้ใช้แบบทดสอบ 2 คน.....	26
3. แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการทดสอบ ทักษะเชปัดตะกร้อแต่ละรายการ.....	27

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

กีฬาเซปักตะกร้อ (Sepak takraw) เป็นกีฬาที่มีผู้นิยมเล่นกันอย่างแพร่หลายเป็นกีฬาที่เหมาะสมแก่การออกกำลังกาย เป็นกิจกรรมพลศึกษาที่ช่วยส่งเสริมให้เกิดพัฒนาการทางร่างกาย ได้เป็นอย่างดีและเป็นผลพลอยได้ในการพัฒนา จิตใจ อารมณ์ และสังคม และการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อทำให้ร่างกายสมบูรณ์ แข็งแรง มีความสนุกสนาน มีการประสานงานกัน ในระบบต่าง ๆ ของร่างกาย และทำให้มีการควบคุมอารมณ์ได้ดี กีฬาเซปักตะกร้อเป็นการเล่นที่ประสานกันระหว่างกีฬาตะกร้อของไทยและกีฬาเซปักของมาเลเซีย โดยที่ตัวแทนของประเทศไทย มาเลเซีย สิงคโปร์ และ ฟิลิปปินส์ ได้ร่วมกันกำหนดวิธีการเล่น และระเบียบกติกาการเล่นเป็นสากล เรียกว่า “เซปักตะกร้อ” (Sepak takraw) ซึ่งมีการเล่น และการนับคะแนนคล้ายคลึงกับ กีฬาวอลเลย์บอล กีฬาแบดมินตัน นำมาผสมผสานกัน และปรับปรุงให้เหมาะสมกับทักษะที่ใช้ในการเล่น คือ เท้า ศีรษะ เข่า กีฬาเซปักตะกร้อได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย และรวดเร็วทั้งในประเทศไทย และในแถบทวีปเอเชีย และในปัจจุบันกีฬาเซปักตะกร้อยังได้แพร่หลายไปยังหลาย ๆ ประเทศ ในทวีปยุโรป และอเมริกา นับได้ว่ากีฬาเซปักตะกร้อเป็นกีฬาของไทยที่จะนำไปสู่กีฬาสากลซึ่งในอนาคตอันใกล้ กีฬาเซปักตะกร้ออาจจะเป็นกีฬาอีกประเภทหนึ่งที่จะได้รับการบรรจุเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาระดับโลกอย่างกีฬาโอลิมปิก และในปัจจุบันการแข่งขันกีฬาหลาย ๆ ระดับได้มีการบรรจุกีฬาเซปักตะกร้อเข้าร่วมในการแข่งขันด้วย เช่นกีฬากายในประเทศ และกีฬาระหว่างประเทศ โดยได้มีการจัดแข่งขันกีฬาเซปักตะกร้อประเภทหญิงขึ้นด้วย เช่น กีฬาซีเกมส์ และ กีฬาเอเชียนเกมส์ เป็นต้น

สำหรับด้านการศึกษา กีฬาเซปักตะกร้อเป็นกีฬาที่มีความนิยมแพร่หลายอีกทั้งยังเป็นกีฬาประจำชาติของไทยจึงควรจะต้องมีการจัดการเรียนการสอนดังนั้นกีฬาเซปักตะกร้อจึงได้ถูกบรรจุไว้ในหลักสูตรการเรียนการสอนในระดับต่าง ๆ เช่น ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับอุดมศึกษา และการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา โดยเฉพาะสถาบันฝึกหัดครูพลศึกษา หรือวิทยาลัยพลศึกษา จะมีวิชาเซปักตะกร้ออยู่ในหลักสูตรสำหรับหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง (พลศึกษา) พุทธศักราช 2542 ในกลุ่มวิชาเฉพาะได้กำหนดให้วิชาเซปักตะกร้อเป็นวิชาเลือก (กลุ่ม ก) และวิชาเลือกเสรี (กลุ่ม ข) โดยกลุ่ม ข. ที่เลือกเรียนได้จะต้องสอบผ่านรายวิชาใน กลุ่ม ก. มาก่อน มีค่า 2 หน่วยกิต เรียน 3 คาบเรียน ต่อ 1 สัปดาห์ (กรมพลศึกษา 2542 :15-21) ซึ่งวิทยาลัยพลศึกษาเป็นสถาบันการ

ศึกษาที่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาการพลศึกษาและการพัฒนากีฬาของชาติ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นสถาบันที่ผลิตครูพลศึกษา เพื่อสนองความต้องการของประเทศ ได้จัดให้มีการเรียนการสอนกีฬาประเภทต่าง ๆ ให้แก่นักศึกษา เพื่อให้เป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ และความชำนาญในทักษะกีฬา รวมทั้งกิจกรรมพลศึกษาต่าง ๆ เป็นอย่างดี ถูกต้อง และสมบูรณ์กว่าบุคคลทั่วไป เพื่อที่จะได้นำความรู้ความสามารถไปสอนให้ผู้เรียนได้อย่างถูกต้อง ด้วยเหตุนี้เอง ครูพลศึกษาในสถาบันฝึกหัดครูพลศึกษา หรือวิทยาลัยพลศึกษา จึงควรเป็นบุคคลที่มีความชำนาญ ในการถ่ายทอดสาริตท่าทางทักษะต่าง ๆ ของกีฬา เชปัดตะกร้อให้แก่ผู้เรียนได้อย่างถูกต้องวิชาเชปัดตะกร้อเป็นวิชาหนึ่งที่เน้นให้ผู้เรียนรู้จักใช้ทักษะต่าง ๆ เช่น เท้า เข่า ศีรษะ เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะที่ถูกต้องและเกิดความชำนาญในการเรียนวิชาเชปัดตะกร้อ ในด้านการจัดการเรียนการสอนนั้น รูปแบบของการ จัดการศึกษา เมื่อมีกิจกรรมที่กำหนดในหลักสูตรการเรียนการสอนแล้ว ขั้นตอนที่สำคัญอย่าง หนึ่งของการจัดขบวนการเรียนการสอนก็คือ การทดสอบทักษะทั้งนี้เพื่อต้องการทราบถึงผล ของความสำเร็จของนักเรียนและการสอนของครู โดยที่แบบทดสอบนั้นจะต้องครอบคลุมเนื้อหา และทักษะของกิจกรรมตามจุดมุ่งหมายที่กำหนด ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปในหมู่นัก พลศึกษา และครูพลศึกษาว่า แบบทดสอบที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันในวิทยาลัยพลศึกษายังมีน้อย ดังนั้นจึงควรที่จะสร้างขึ้นใหม่ ซึ่งโดยทั่วไปผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนจะต้องพิจารณา ทั้งด้านความรู้ ความเข้าใจ ด้านการปฏิบัติ การวัดทางด้านปฏิบัติทำได้หลายลักษณะ เช่น การทดสอบสมรรถภาพทางกาย การทดสอบด้านกลไก การทดสอบทักษะ โดยเฉพาะการ ทดสอบทักษะในกีฬาเชปัดตะกร้อ ทักษะที่สำคัญในกีฬาเชปัดตะกร้อนั้นมีหลายอย่าง เช่น การเตะลูกตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน การเตะลูกตะกร้อด้วยหลังเท้า การโหม่งลูกตะกร้อด้วย ศีรษะ การพักลูกตะกร้อด้วยเข่า เป็นต้นโดยที่ครูพลศึกษามักมีปัญหาในด้านการให้คะแนน ในแต่ละทักษะโดยในแต่ละทักษะนั้น ครูพลศึกษา พยายามที่จะหาวิธีการให้คะแนนทักษะ ต่าง ๆ ของกีฬาเชปัดตะกร้อเพื่อให้เป็นมาตรฐาน และความแน่นอนในการให้คะแนนทักษะของ ผู้เรียนที่ทำการทดสอบเพื่อให้ได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยเฉพาะการทดสอบทักษะกีฬา หลาย ๆ ครั้ง จะสะท้อนให้เห็นถึงระดับความสามารถของผู้เรียนว่ามีความเข้าใจในทักษะนั้น ๆ เพียงใด

จากความสำคัญดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาค้นคว้าในเรื่องของการสร้างแบบ ทดสอบทักษะเชปัดตะกร้อสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา เพื่อใช้เป็นแนวทางในการวัดและ ประเมินผลของครูพลศึกษาในระดับวิทยาลัยพลศึกษา ให้มีมาตรฐานและมีเกณฑ์การวัดที่เป็น มาตรฐานเดียวกัน เพื่อเป็นประโยชน์ต่อ นักศึกษา ที่เรียนวิชาเชปัดตะกร้อ โดยพยายาม

หาเกณฑ์การทดสอบทักษะกีฬาเซปักตะกร้อให้ครอบคลุมเนื้อหาของทักษะต่าง ๆ ให้ความเที่ยงตรง ความเชื่อมั่น และความเป็นปรนัย เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาการเรียน การสอน วิชาเซปักตะกร้อของครูพลศึกษาให้มีความก้าวหน้า และมีประสิทธิภาพต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะเซปักตะกร้อ สำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา

ความสำคัญของการศึกษาวิจัย

1. ทำให้มีแบบทดสอบทักษะเซปักตะกร้อ สำหรับนักศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา
2. เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาเซปักตะกร้อในวิทยาลัยพลศึกษาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
3. ผลการศึกษาสามารถใช้เป็นแนวทางสำหรับการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักศึกษาชายวิทยาลัยพลศึกษา ที่ผ่านการเรียนวิชาเซปักตะกร้อ 1 มาแล้ว ประจำปีการศึกษา 2542 โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1.1 กลุ่มตัวอย่างสำหรับตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบทักษะเซปักตะกร้อที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นนักศึกษาชายวิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ ที่ผ่านการเรียนวิชาเซปักตะกร้อ 1 มาแล้ว จำนวน 40 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างสำหรับการสร้างเกณฑ์ปกติ (Norm) เป็นนักศึกษาชายวิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพจำนวน 50 คน นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาชลบุรีจำนวน 50 คน รวม 100 คน ที่ผ่านการเรียนวิชาเซปักตะกร้อ 1 มาแล้ว โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

2.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) คือ นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา

2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ แบบทดสอบทักษะเซปักตะกร้อ สำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา

นิยามศัพท์เฉพาะ

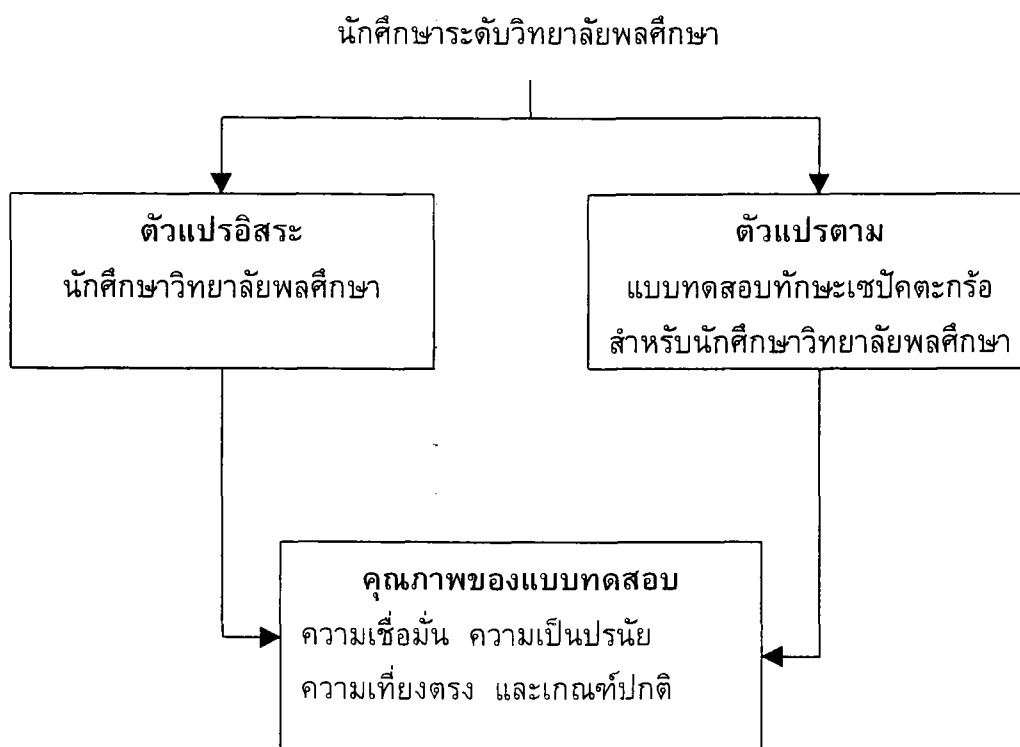
ทักษะเชปัดตะกร้อ

หมายถึง ทักษะเชปัดตะกร้อในวิชาเชปัดตะกร้อ 1 ของหลักสูตรประกาศนียบัตร
วิชาการศึกษาระดับสูง ของวิทยาลัยพลศึกษา

นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา

หมายถึง นักศึกษาชายที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง
ของวิทยาลัยพลศึกษา

กรอบแนวความคิด

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอหัวข้อต่อไปนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับกีฬาเซปักตะกร้อ
2. องค์ประกอบเกี่ยวกับทักษะเซปักตะกร้อ
3. การศึกษาเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบ
4. การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า
 - 4.1 การวิจัยในต่างประเทศ
 - 4.2 การวิจัยในประเทศ

ในวิทยาลัยพลศึกษาวิชาเซปักตะกร้อ 1 ได้รับการบรรจุลงในหลักสูตรการเรียนการสอน พลศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

คำอธิบายรายวิชา

ศึกษาประวัติ และประโยชน์ของเซปักตะกร้อ การบริหารร่างกาย การเสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย การเลือกดูแลรักษาอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก มารยาทและความปลอดภัยในการเล่น การฝึกทักษะเบื้องต้น การเล่นทีม กฎ กติกา การเล่นเซปักตะกร้อ (กรมพลศึกษา. 2542 : 14-17)

เนื้อหาวิชา

1. ทักษะเบื้องต้น
 - 1.1 ทักษะการเลี้ยงลูกด้วยหลังเท้า
 - 1.2 ทักษะการเลี้ยงลูกด้วยข้างเท้าด้านใน
 - 1.3 ทักษะการเลี้ยงลูกด้วยเข่า
 - 1.4 ทักษะการเลี้ยงลูกด้วยศีรษะ
2. ทักษะการเล่นทีม
 - 2.1 ทักษะการเสิร์ฟ
 - 2.2 ทักษะการรับลูกและการตั้ง
 - 2.3 ทักษะการรุก
 - 2.4 ทักษะการสกัดกั้น

ความรู้เกี่ยวกับกีฬาเซปักตะกร้อ

กีฬาเซปักตะกร้อเป็นกีฬาที่นิยมเล่นกันในหมู่นักเรียน นิสิต นักศึกษา แม้กระทั่งกรรมกรผู้ใช้แรงงานในโรงงานก็ยังนิยมเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ นอกจากนี้กีฬาเซปักตะกร้อยังได้ชื่อว่าเป็นกีฬาประจำชาติอีกด้วย นอกจากในประเทศไทยแล้วความนิยมยังแพร่หลายเล่นกันในหมู่เอเชียตะวันออกเฉียงใต้และได้ขยายความนิยมไปถึงยุโรป เนื่องจากกีฬาเซปักตะกร้อนั้นเป็นกีฬาที่เล่นกันง่าย ๆ ไม่สลับซับซ้อนใด ๆ โดยในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อนั้น ๆ จะมีผู้เล่นข้างละ 3 คน อยู่ในแดนตนเอง โดยมีตาข่ายซึ่งอยู่กลางสนามเป็นเส้นแบ่งเขตแดน โดยให้ผู้เล่นทั้งสองฝ่ายพยายามได้ลูกตะกร้อให้ไปยังแดนฝั่งตรงข้ามให้ได้โดยอาจใช้ข้างเท้าด้านใน ศีรษะโหม่ง หรือส่วนใดก็ได้ที่ไม่ผิดกติกา โดยที่ผู้เล่นคนหนึ่งสามารถเล่นลูกตะกร้อติดต่อกัน 3 ครั้งก็ได้

ในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อนั้นตามกติกาสากลจะใช้ขนาดสนามกว้าง X ยาว คือ 20 ฟุต X 44 ฟุต โดยมีตาข่ายความสูง 1.55 เมตร ในระดับประชาชน ส่วนในระดับนักเรียนปัจจุบันลดลงมาเหลือ 1.45 เมตร โดยมีการแข่งขันกันในแต่ละเซตคือ 15 ลูก ใครถึง 15 ลูกก่อนจะเป็นฝ่ายชนะ การแข่งขันจะแข่งขันกัน 2 ใน 3 เกม ใครได้ 2 เกมก่อนจะเป็นฝ่ายชนะในแต่ละเซตนั้นจะไม่มีการเล่นเหมือนวอลเลย์บอล ถ้ามีผลแพ้ชนะคนละเซตจะต้องมีการตัดสินในเซตที่ 3 โดยในเซตที่ 3 นั้น จะแข่งขันเพียง 6 ลูกเท่านั้นไม่มีการตีว ใครถึง 3 ลูกก่อนจะมีการเปลี่ยนแดนแล้วแข่งขันไปจนครบจำนวน 6 ลูก จึงจะมีผลแพ้ชนะ (ชาวุฒิปรีมสำราญ. เอกสารการเรียนการสอนวิชาตะกร้อ)

องค์ประกอบเกี่ยวกับทักษะกีฬาเซปักตะกร้อ

การเสิร์ฟลูกตะกร้อ

ผู้เล่นที่เป็นฝ่ายเสิร์ฟทุกคนจะต้องเข้าประจำที่ดังนี้ คือ

ผู้เสิร์ฟ (แบ็ค) จะต้องยืนให้เท้าใดเท้าหนึ่งอยู่ในวงกลม การเสิร์ฟนับว่าเป็นสิ่งสำคัญยิ่งเป็นโอกาสที่จะทำคะแนนได้ถ้าเสิร์ฟได้รุนแรง แม่นยำ ต้องอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างผู้โยนและผู้เสิร์ฟ ถ้ามีการฝึกซ้อมกันบ่อยๆ แล้วจะทำให้การเสิร์ฟมีประสิทธิภาพ

ผู้โยนลูกตะกร้อ และหน้าอีกคนหนึ่ง จะต้องเข้าไปยืนอยู่ในเสี้ยวของวงกลมเท้าทั้งสองอยู่กับที่ จะออกมาภายในบริเวณสนามได้ก็ต่อเมื่อผู้เสิร์ฟได้เตะลูกตะกร้อข้ามตาข่ายไปแล้ว

การโยน ต้องโยนให้ตรงจุด ไม่ขีดหรือห่างตัวผู้เสิร์ฟจนเกินไป ทั้งสองคนจะต้องฝึกกันเป็นพิเศษ ทั้งนี้ต้องอาศัยเทคนิคการโยนด้วย ซึ่งมีการโยนลูกตะกร้อดังนี้ คือ

1. โยนลูกตะกร้อให้พุ่งและเร็ว มีความโค้งนิดหน่อย
2. โยนลูกตะกร้อให้โค้งพอสละ
3. โยนลูกตะกร้อให้โค้ง และย้อยลงมายังผู้เตะ เกือบจะเป็นแนวตั้ง

วิธีเสิร์ฟ

การเสิร์ฟมีวิธีอยู่หลายวิธี ซึ่งเป็นหัวใจของการเล่นเซปักตะกร้อถ้ามีการเสิร์ฟที่ดี มีความรุนแรง มีความแม่นยำแล้วจะทำให้คู่ต่อสู้รับได้โดยความยากลำบากพอจะกล่าวถึงวิธีการเสิร์ฟได้ดังต่อไปนี้

การเสิร์ฟลูกตะกร้อแบบธรรมดา เป็นการเสิร์ฟที่ไม่มีความรุนแรงอะไร เพียงแต่เตะให้ลูกตะกร้อข้ามตาข่ายไปเท่านั้น วิธีของลูกตะกร้อจะมีความโค้ง แต่การเสิร์ฟโดยวิธีนี้ก่อให้เกิดผลดีในทางการวางลูกตะกร้อให้ตรงตามเป้าหมาย หรืออาจจะเป็นลูกหยอดก็ได้ซึ่งจะทำให้คู่ต่อสู้ที่ไม่ทันได้ระวังตัวหลงกลได้ง่าย

การเสิร์ฟลูกตะกร้อแบบบอลเลย์บอล เป็นลูกเสิร์ฟที่มีความรุนแรงสามารถทำให้คู่ต่อสู้รับได้ยาก วิธีของลูกจะมีลักษณะกดลงสู่พื้น

การเสิร์ฟลูกตะกร้อแบบเฉือน เป็นลูกเสิร์ฟที่ทำให้คู่ต่อสู้รับได้โดยความยากเพราะลักษณะของลูกตะกร้อที่ลอยไปนั้นจะมีความหมุนเมื่อรับลูกแล้วโอกาสที่ลูกตะกร้อจะเฉลเปลี่ยนทิศทางไปได้ การหมุนของลูกจะช้าหรือเร็วขึ้นอยู่กับการใช้แรงของผู้เตะ

การเสิร์ฟลูกตะกร้อแบบลูกเลียด เป็นการเสิร์ฟที่มีความเร็วและจะพุ่งเลียดตาข่ายคู่ต่อสู้อาจจะตั้งหลักไม่ทัน เพราะผู้โยนโยนลูกตะกร้ออย่างรวดเร็ว ผู้เตะเตะอย่างรวดเร็ววิธีของลูกตะกร้อจะพุ่งเร็วเลียดข้ามตาข่ายด้วย

ตำแหน่งของลูกเสิร์ฟที่ดี

การเสิร์ฟลูกทุกครั้งควรจะเสิร์ฟให้ลงตามจุดที่ต้องการได้ทุกครั้ง จะทำให้คู่ต่อสู้รับได้ยาก ยิ่งถ้ามีความรุนแรงด้วยแล้วจะเกิดผลดี ตำแหน่งต่าง ๆ ที่ผู้เสิร์ฟควรจะคำนึงถึงให้มากคือจุดบอดของคู่ต่อสู้ ซึ่งเป็นรอยต่อระหว่างคนต่อคน หรือเสิร์ฟไปยังด้านที่คู่ต่อสู้ไม่ถนัด

การพักลูกตะกร้อ

ความหมายของการพักลูกตะกร้อ คือ การหยุดลูกที่พุ่งมาให้อยู่นิ่งหรืออยู่ในกรอบครองของเราต่อไปนั่นเอง โดยอาศัยท่าทักษะพื้นฐานมาใช้ให้เกิดประโยชน์ ลูกตะกร้อที่พุ่งมาแรงและเร็ว ผู้เตะไม่สามารถที่จะเตะหรือเล่นลูกที่ดีได้ จึงควรพักลูกไว้ก่อนเพื่อความสะดวกในการเล่นลูกนั้นต่อไป และการพักลูกตะกร้อนั้นมีอยู่ด้วยกัน 4 แบบ คือ

1. การพักลูกตะกร้อด้วยเข่า
2. การพักลูกตะกร้อด้วยหลังเท้า
3. การพักลูกตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน
4. การพักลูกตะกร้อด้วยศีรษะ

การพักลูกตะกร้อด้วยเข่า โอกาสที่ใช้ลูกพักด้วยเข่า คือ ใช้เมื่อตะกร้อลอยมาในระดับสูงกว่าเข่า หลักการพักลูกด้วยเข่าให้ปฏิบัติดังนี้

ท่าเตรียม ยืนทรงตัวในท่าเตรียมพร้อม ตามองดูลูกตะกร้ออยู่ตลอดเวลาเมื่อลูกตะกร้อลอยมาให้วิ่งเข้าไปหาลูกตะกร้ออย่างรวดเร็วให้ได้จังหวะ ยกเข่าขึ้นรับลูกตะกร้อที่พุ่งมาและผ่อนเข่าลงเล็กน้อย เพื่อบังคับให้ลูกตะกร้ออยู่ในกรอบครอง (ให้ลูกตะกร้อตกลงบริเวณเหนือลูกสะบ้าเล็กน้อย) เมื่อลูกอยู่ในกรอบครองแล้วก็ดำเนินการเตะส่งไปตามทิศทางที่เราต้องการ

การพักลูกตะกร้อด้วยหลังเท้า ใช้เมื่อไม่สามารถจะพักลูกตะกร้อด้วยเข่าได้มีแนวปฏิบัติดังนี้

ท่าเตรียม ยืนในท่าเตรียมพร้อม ตามองดูลูกตะกร้ออยู่ตลอดเวลา เมื่อลูกตะกร้อลอยมาให้วิ่งเข้าไปหาลูกตะกร้ออย่างรวดเร็วให้ได้จังหวะ ยกหลังเท้าให้บริเวณโคนนิ้วขึ้นรับลูกตะกร้อที่พุ่งมาแล้วผ่อนหลังเท้าลงเล็กน้อย เพื่อบังคับตะกร้อให้อยู่ในกรอบครอง เมื่อลูกตะกร้ออยู่ในกรอบครองแล้วก็ดำเนินการเตะส่งไปตามทิศทางที่เราต้องการ

การพักลูกตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน มีโอกาสใช้น้อยมาก อาจจะใช้เมื่อไม่สามารถจะพักด้วยวิธีอื่นเท่านั้นเอง หลักการพักลูกตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในให้ปฏิบัติดังนี้

ท่าเตรียม ยืนในท่าเตรียมพร้อม ตามองดูลูกตะกร้ออยู่ตลอดเวลาเมื่อลูกตะกร้อลอยมาให้เคลื่อนที่เข้าหาลูกตะกร้อโดยหันทางด้านหน้าเข้าหาทิศทางที่ลูกตะกร้อพุ่งมา ให้เท้าหลักอยู่ข้างหน้า รีบยกหน้าเท้าโดยให้บริเวณตาตุ่มมารับลูกตะกร้อ แล้วรีบลดเท้าลงเล็กน้อยเพื่อผ่อนแรงลูกตะกร้อให้อยู่ในกรอบครองได้ เมื่อลูกตะกร้ออยู่ในกรอบครองแล้ว ก็ดำเนินการเตะส่งไปตามทิศทางที่ต้องการ

การตั้งลูกตะกร้อ

การตั้งลูกตะกร้อในการเล่นเซปักตะกร้อนั้นมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เพราะจะทำให้ผู้เล่นสามารถเล่นต่อเนื่องได้เป็นอย่างดี และเป็นโอกาสที่จะให้ฝ่ายเดียวกันสามารถรุกเพื่อทำคะแนนต่อไปได้ ผู้เล่นที่ทำหน้าที่ตั้งลูกตะกร้อในแต่ละทีมนั้น จะใช้ผู้เล่น 2 คน คือผู้เล่นตำแหน่งหลังคนหนึ่ง ผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวาหรือหน้าซ้ายอีกคนหนึ่ง ทั้งสองคนนี้จะทำงานประสานกันกล่าวคือ ถ้าคนหนึ่งคนได้รับลูกเสิร์ฟอีกคนหนึ่งจะเข้าไปตั้งลูกตะกร้อได้ทันที จะเห็นว่าผู้เล่นที่เป็นผู้ตั้งลูกตะกร้อนั้นก็ควรที่ฝึกในลักษณะท่าต่าง ๆ ที่จำเป็นจะต้องนำมาใช้

ในการตั้งลูกตะกร้อนั้นจะใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายดังต่อไปนี้คือ

1. การตั้งลูกตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน
2. การตั้งลูกตะกร้อด้วยเข่า
3. การตั้งลูกตะกร้อด้วยศีรษะ

สรุป การที่จะเล่นเพื่อเป็นฝ่ายรุกที่ดีนั้น จะต้องกระะยะในการเข้าหาลูกเตะกร้อ ให้ตีสายตามองดูที่ลูกเตะกร้อ เพื่อให้แน่ใจว่าควรเล่นด้วยท่าลักษณะใด และผู้เล่นต้องเคลื่อนที่เข้าหาลูกเตะกร้ออย่างรวดเร็ว แต่เล่นลูกอย่างช้า ๆ โปรตระลึกไว้เสมอว่า อย่ารีบร้อนเล่น โดยขาดการสำรวจและสมาธิและการไตร่ตรอง ต้องคิดไว้ในใจเสมอก่อนที่จะเล่นลูกนั้น ๆ ไว้ในจุดใดตำแหน่งใด

การสะกັดกัน

การสะกັดกัน เป็นการป้องกันอีกวิธีหนึ่งที่จะหยุดการรุกของคู่ต่อสู้ได้ ถ้าในการเล่นเซปักเตะกร้อปล่อยให้ฝ่ายรุกกระทำการฝ่ายเดียวก็จะเป็นการง่ายที่จะรุก แต่ถ้ามีการสะกັดกันที่ดีแล้ว ฝ่ายรุกจะเกิดการพะวงในการเตะลูกนั้น ๆ และยังทำให้ฝ่ายรุกเสียโอกาสได้ง่าย การสะกັดกันกระทำได้โดยใช้ส่วนหนาของลำตัวทำการสะกັดกัน ซึ่งมีอยู่ 2 วิธีคือ

1. การใช้ลำตัวสะกັดกัน
3. การใช้เท้าสะกັดกัน

การใช้ลำตัวสะกັดกัน คือการใช้แผ่นหลังของลำตัว ซึ่งเป็นส่วนหนาของร่างกาย กระโดดหันหลังเข้าหาตาข่ายเมื่อฝ่ายรุกเล่นลูกเตะกร้อใกล้กับตาข่าย มีวิธีการดังนี้

1. ยืนทรงตัวด้วยเท้าทั้งสอง เข่างอเล็กน้อย
2. ตาดูลูกเตะกร้อ
3. แขนยกขึ้นเพื่อการทรงตัว
4. รอจังหวะฝ่ายรุกขึ้นเพื่อเล่นลูกหน้าตาข่าย
5. กระโดดขึ้นสะกັดกันโดยหันหลังเข้าหาตาข่าย
6. เกร็งตัวและเอียงไหล่เข้าหาลูกเตะกร้อ
7. ลงสู่พื้นด้วยเท้าทั้งสอง
8. ใช้แรงกระโดดด้วยเท้าใดเท้าหนึ่ง หรือเท้าทั้งสอง

การใช้เท้าสะกັดกัน คือการใช้ขาข้างใดข้างหนึ่งตั้งแต่ส่วนของโคนขาจนถึงปลายเท้า ซึ่งเป็นส่วนหนาของร่างกายกระโดดเหยียดขาเหนือตาข่ายสูงกว่าระดับตาข่ายประมาณ 1 ฟุต แต่ทั้งนี้ต้องคอยปรับระดับการกระโดดให้สูงต่ำตามฝ่ายตรงข้ามกระทำ มีวิธีการดังนี้คือ

1. ยืนทรงตัวด้วยเท้าทั้งสอง เข่างอเล็กน้อย
2. ตาดูลูกเตะกร้อ
3. รอจังหวะฝ่ายรุกขึ้นเพื่อเล่นลูกเตะกร้อหน้าตาข่าย
4. กระโดดขึ้นสะกັดกันให้สะโพกและเท้าสูงกว่าตาข่าย
5. เท้าเหยียดปลายเท้าจุ่ม และให้เกร็งทุกส่วนของร่างกายเอาไว้
6. ยกข้อศอกและมือทั้งสองข้างปิดตรงส่วนด้านหน้าเพื่อป้องกันอันตราย
7. ใช้เท้าตรงกันข้ามกับเท้าที่สะกັดกันเป็นเท้าออกแรงส่งในการกระโดด

8. ลงสู่พื้นด้วยเท้าที่กระโดด

การรูก

การรูกคือการกระทำให้ฝ่ายตรงกันข้ามไม่สามารถเล่นตะกร้อได้ หรือไม่สามารถจะตอบโต้ลูกตะกร้อกลับคืนมาได้ ผู้ที่จะเล่นการรูกได้นั้น ควรต้องเล่นลูกต่าง ๆ ได้หลายท่า เพื่อแก้ปัญหาลูกตะกร้อที่ผู้ตั้งลูกไม่สามารถตั้งให้ได้ตามจุดประสงค์ การรูกที่ดีนั้นจะต้องประกอบด้วย การใช้ศีรษะที่ดี การใช้ฝ่าเท้าที่ดี การใช้ข้างเท้าด้านในที่ดี การใช้หลังเท้าที่ดี และรวมถึงการกระโดดได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในการเล่นเพื่อรูกคู่ต่อสู้นั้นประกอบด้วย ท่าการรูกดังนี้คือ

1. การรูกด้วยศีรษะ
2. การรูกด้วยข้างเท้าด้านใน
3. การรูกด้วยฝ่าเท้า
4. การรูกด้วยหลังเท้า

การรูกด้วยศีรษะ คือ การใช้ศีรษะโหม่งลูกตะกร้อกลงสู่พื้นอย่างแรง หรือการใช้ศีรษะเตะลูกเบา ๆ เพื่อหยอดลูกหน้าตาข่าย มีวิธีการดังนี้

1. ยืนทรงตัวด้วยเท้าทั้งสอง เข่าย่อเล็กน้อย
2. ตาดูลูกตะกร้อ
3. มือยกขึ้นเพื่อการทรงตัว
4. เคลื่อนที่เข้าหาลูกตะกร้อที่ลอยอยู่ในอากาศ
5. การกระโดดให้ตัวลอยอยู่ในอากาศ
6. ใช้ศีรษะส่วนของหน้าผากสัมผัสลูกตะกร้อเบา ๆ เมื่อต้องการเล่นลูกหยอด
7. ใช้ศีรษะตรงส่วนของหน้าผากสัมผัสลูกตะกร้ออย่างแรง เมื่อต้องการรูกอย่างรวดเร็ว

และแรง

8. ใช้แรงจากการกระโดด จากการบิดเอว จากหัวไหล่ และการเกร็งส่วนของต้นคอ

การรูกด้วยข้างเท้าด้านใน คือ การใช้ข้างเท้าด้านในตบลูกตะกร้อที่ลอยอยู่หน้าตาข่าย และอยู่เหนือตาข่าย มีวิธีการดังต่อไปนี้

1. ยืนทรงตัวด้วยเท้าทั้งสอง เข่าย่อเล็กน้อย
2. ตาดูลูกตะกร้อ
3. มือยกขึ้นเพื่อการทรงตัว
4. เคลื่อนที่เข้าหาลูกตะกร้อที่ลอยอยู่ในอากาศ โดยให้ไหล่ด้านตรงข้ามกับเท้าที่เตะ

หันเข้าหาตาข่าย

5. กระโดดขึ้นไปในอากาศ เท้าข้างที่จะเตะลูกตะกร้อยกลอยขึ้นเหนือตาข่าย
6. เหวี่ยงเท้าให้สัมผัสกับลูกตะกร้อด้วยส่วนของข้างเท้าด้านใน

7. ใช้แรงจากการกระโดด และกำลังของเท้าข้างที่เตะลูกเตะกร้อ

การรุกด้วยหลังเท้า คือ การใช้ฝ่าเท้าเหยียบลูกเตะกร้อที่ลอยอยู่หน้าตาข่าย และเหนือตาข่ายอย่างแรง หรือการใช้ฝ่าเท้าเหยียบลูกเตะกร้อเบา ๆ เพื่อหยุดลูกหน้าตาข่าย มีวิธีการดังต่อไปนี้

1. ยืนทรงตัวด้วยเท้าทั้งสอง เข่าย่อเล็กน้อย
2. ดาตุลูกเตะกร้อ
3. มียกขึ้นเพื่อการทรงตัว
4. เคลื่อนที่เข้าหาลูกเตะกร้อที่ลอยอยู่เหนืออากาศ
5. ยกเท้าที่ไม่ได้เตะเตะกร้อลอยขึ้นไปในอากาศ
6. กระโดดด้วยเท้าที่เตะเตะกร้อและสลับเท้าในอากาศ
7. เท้าที่เตะเตะกร้อสัมผัสลูกเตะกร้อด้วยส่วนของหลังเท้า
8. ลงสู่พื้นด้วยเท้าที่ไม่ได้เตะเตะกร้อด้วยท่ายืน
9. การใช้แรงจากการเหวี่ยงเท้าสลับในอากาศ
10. การเตะเตะกร้อในท่านี้สามารถที่จะบังคับลูกเตะกร้อให้ไปในทิศทางตรงทางซ้ายมือหรือขวามือก็ย่อมกระทำได้ ซึ่งขึ้นอยู่กับความชำนาญของผู้เตะ

การศึกษาเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบ

แบบทดสอบ (Test) หมายถึง แบบหรือเครื่องมือ หรือกระบวนการสำหรับวัดความสามารถ ความสัมพันธ์หรือความสนใจของบุคคลที่แสดงออกมา แบบทดสอบใช้วัดสิ่งที่เราไม่สามารถวัดโดยตรงได้ จะวัดได้ก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นแสดงผลหรือการกระทำออกมา แบบทดสอบเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของการประเมินผล (วิริยา บุญชัย. 2529 : 8) ซึ่งแบบทดสอบการวัดและประเมินผลเป็นกระบวนการที่สำคัญอย่างยิ่งในการวัดผลการศึกษา ความรู้ในการวัด และประเมินผลได้ใช้กันอยู่ตลอดเวลาในโรงเรียน ทั้งนี้เพื่อช่วยให้การตัดสินใจเกี่ยวกับการให้การศึกษาแก่นักเรียนเป็นไปอย่างถูกต้อง (สมเกียรติ ปฎิฐพร. 2525 : 66)

ในเรื่องการศึกษา การวัดผลและการประเมินผลถือเป็นกระบวนการหลังของการทดสอบ ซึ่งการวัดผลมีความแตกต่างกันไปตามลักษณะวิชา เพื่อเป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนได้แสดงพฤติกรรมให้ผู้สอนได้สังเกตและวัดได้ (ชวาล แพรัตกุล. 2516 : 110) การทดสอบ และการวัดผลทางพลศึกษานับเป็นสิ่งสำคัญยิ่งประการหนึ่งที่นักการศึกษาหรือผู้บริหารการศึกษาจะละเว้นเสียมิได้เพราะการทดสอบและการวัดผลจะเป็นเครื่องมือที่แสดงให้เห็นว่าหลังจากได้มีการเรียนการสอนแล้ว ผลที่ได้รับนั้นจะเป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่วางเอาไว้แต่แรกหรือไม่ และผู้เรียนเกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากน้อยเพียงใด (สมคิด ชิตประสงค์. 2517 : 162)

เกี่ยวกับวิชาพลศึกษาซึ่งเป็นวิชาที่ต้องอาศัยร่างกายเพื่อก่อให้เกิดการเคลื่อนไหวที่แสดงผลออกมาให้เห็นว่าผู้เรียนจะมีความสามารถอยู่ในระดับใด จึงต้องอาศัยแบบทดสอบเฉพาะกีฬาและวิชานั้น ๆ ที่มีข้อแตกต่างออกไป ตามที่ เมเยอร์ และเบลซ (ชะรัตน์ สุวรรณเจริญ. 2540 : 4 ; อ้างอิงมาจาก Meyer and Blesh. 1962 : 181) กล่าวว่าการสร้างแบบทดสอบ เป็นแนวทางให้ผู้สอนค้นคว้าเกี่ยวกับวิธีการสร้างแบบทดสอบและดำเนินการสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดการเรียนรู้และการวัดทักษะกีฬา เป็นการวัดความสามารถทางกีฬาซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการเรียนการสอนพลศึกษา ทั้งนี้เพราะทักษะกีฬาต้องอาศัยการทำงานประสานกันระหว่างส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เช่น การทำงานประสานกันระหว่างระบบประสาทกับระบบกล้ามเนื้อ นอกจากนี้ยังมีองค์ประกอบที่ช่วยให้ทักษะทางกลไกดีขึ้นได้แก่ ความคล่องตัว ความเร็ว ทำทาง ประกอบการเล่น เป็นต้น พื้นฐานทางทักษะที่ดีจะช่วยส่งเสริมให้การปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น การวัด การประเมินผล และการทดสอบทางพลศึกษา จึงมีประโยชน์มากในการเรียนการสอนของครู นักเรียน และผู้ปกครอง

คุณลักษณะที่ดีของแบบทดสอบมีดังนี้

แบบทดสอบที่ดีมีคุณลักษณะดังนี้ แมคลอยและยัง (ชะรัตน์ สุวรรณเจริญ. 2540 : 6 ; อ้างอิงมาจาก McCloy and Young. 1954 : 29 – 36)

1. สามารถให้ความรู้เรื่องการวัดผลเบื้องต้น
2. สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความสามารถของผู้รับการทดสอบกับเกณฑ์มาตรฐานได้
3. สามารถรวบรวมคะแนนจากแบบทดสอบต่าง ๆ ได้
4. ให้ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ให้คะแนน เพื่อหาความสัมพันธ์กับคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบ
5. แบบทดสอบที่สร้างขึ้นควรมีมาตรฐาน ผู้รับการทดสอบสามารถเข้าใจคำสั่งหรือคำแนะนำตรงกัน
6. วิเคราะห์ลักษณะของแบบทดสอบให้ตรงตามเนื้อหาที่จะศึกษา
7. เลือกวิธีการวัดผลง่าย ๆ การเลือกแบบทดสอบที่สร้างขึ้นควรมีลักษณะดังนี้
 - 7.1 แบบทดสอบควรใช้อุปกรณ์ที่ไม่แพงจนเกินไป นอกจากจำเป็น
 - 7.2 แบบทดสอบต้องไม่จำกัดการแสดงออก
 - 7.3 แบบทดสอบต้องมีหลักเกณฑ์และเหตุผลเพียงพอ
 - 7.4 แบบทดสอบที่สร้างขึ้นต้องเสริมสร้างเพิ่มทักษะของผู้รับการทดสอบ
8. เมื่อสร้างแบบทดสอบแล้ว จะต้องวิเคราะห์เพื่อศึกษา
 - 8.1 ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

8.2 ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ

8.3 แบบทดสอบที่สร้างขึ้นสามารถนำไปปฏิบัติได้ดีหรือไม่ เพียงใด

9. วิเคราะห์แบบทดสอบในขั้นสุดท้าย โดยวิธีหาค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ

10. สร้างเกณฑ์มาตรฐาน

11. มีคู่มือการให้คะแนนการสร้างแบบทดสอบ โดยคำนึงถึง

11.1 ความมุ่งหมาย

11.2 ประโยชน์ที่ได้รับจากแบบทดสอบ

11.3 มีความจำกัดในการวิจัย

11.4 มีวิธีการหาความเที่ยงตรงและหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวเกณฑ์กับตัวทำนาย

11.5 มีวิธีหาความเชื่อมั่น และต้องมีคำแนะนำขั้นตอนในการทดสอบอย่างสมบูรณ์

ซึ่งจะต้องมีเครื่องมือตามความจำเป็น และมีเกณฑ์สมาธิ

จอห์นสัน และนิลสัน (Johnson and Nelson. 1986 : 59 – 63) ได้กล่าวไว้ว่าแบบทดสอบที่เป็นมาตรฐาน ควรจะมีลักษณะที่เป็นพื้นฐานสำคัญ 4 ประการคือ

1. ความเที่ยงตรง (Validity) หมายถึง สามารถวัดในสิ่งที่ต้องการจะวัดได้ตรงตามจุดมุ่งหมาย

2. ความเชื่อมั่น (Reliability) หมายถึง แบบทดสอบที่มีความแน่นอนในการวัดโดยรับการทดสอบหลาย ๆ ครั้ง ก็ได้ผลเหมือนเดิม

3. ความเป็นปรนัย (Objectivity) หมายถึง แบบทดสอบที่มีมาตรฐานการวัดที่แน่นอนชัดเจนในการดำเนินงานและการให้คะแนน แม้จะวัดโดยผู้วัดหลาย ๆ คนก็จะได้คำตอบหรือคะแนนเท่ากัน

4. มีเกณฑ์ปกติ (Norm) เพื่อให้เป็นตัวแทนของประชากรเฉพาะกลุ่ม

คุณสมบัติของแบบทดสอบ

ผาณิต บิลมาศ (2530 : 38) ได้สรุปไว้ว่า แบบทดสอบที่ดีควรมีคุณลักษณะทางด้าน

1. มาตรฐานทางเทคนิค ได้แก่

1.1 ความเที่ยงตรง

1.2 ความเชื่อมั่น

1.3 ความเป็นปรนัย

1.4 เกณฑ์ปกติ

2. มาตรฐานทางการปฏิบัติ

2.1 ข้อพิจารณาทางการจัดดำเนินการทดสอบ ได้แก่

2.1.1 อุปกรณ์

2.1.2 เวลา

2.1.3 เงิน

2.1.4 การนำไปใช้ประโยชน์

2.2 คุณค่าในการพัฒนา

2.2.1 ด้านร่างกาย

2.2.2 ด้านจิตใจ

2.2.3 ด้านสังคม

การสร้างแบบทดสอบ

สุทธิ พานิชเจริญนาม (ม.ป.ป. : เอกสารอัดสำเนา) กล่าวว่า การสร้างแบบทดสอบต้องอาศัยขั้นตอนการในการสร้างแบบทดสอบดังนี้

1. จุดมุ่งหมายของการทดสอบ (สิ่งที่ต้องการวัด)
2. ทำความเข้าใจกับสิ่งที่ต้องการทดสอบ
3. เลือกกิจกรรมเป็นแบบทดสอบ
4. กำหนดวิธีการปฏิบัติกิจกรรมที่เป็นแบบทดสอบ
5. กำหนดมาตราสำหรับการวัด
6. กำหนดวิธีการในการดำเนินการทดสอบ
7. ดำเนินการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง
8. ตรวจสอบความเหมาะสมของวิธีการในการดำเนินการทดสอบ
9. ตรวจสอบความเชื่อมั่น
10. ตรวจสอบความเที่ยงตรง
11. ตรวจสอบความเป็นปรนัย
12. สร้างเกณฑ์ปกติ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

ชิก (แดนชัย ไทยประคอง. 2542 : 17 ; อ้างอิงมาจาก Shick. 1970 : 83 – 87) ได้ศึกษาค้นคว้าการสร้างแบบทดสอบทักษะการเป็นฝ่ายรุกในกีฬาซอฟท์บอล สำหรับนักศึกษาระดับวิทยาลัย โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อวัดทักษะการเป็นฝ่ายรุกในกีฬาซอฟท์บอล แบบทดสอบประกอบด้วยสามรายการ

1. การขว้างลูกกระทบฝาผนัง (Repeated Throw)
2. การรับลูกเสียดพื้น (Fielding Test)
3. การขว้างลูกเข้าเป้า (Target Test)

ผลการศึกษาพบว่า แบบทดสอบที่สร้างขึ้นมีค่าความเที่ยงตรงแต่ละรายการและทั้งฉบับเท่ากับ .69 .70 .63 และ .75 ตามลำดับ และมีความเชื่อมั่นแต่ละรายการและทั้งฉบับเท่ากับ .86 .89 .88 และ .88 ตามลำดับ

แพตริเชีย และเชอร์แมน (Patricia and Sherman. 1972 : 1495) ได้สร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาเทนนิส เพื่อศึกษาถึงวิธีการคัดเลือกแบบทดสอบที่ควรจะนำไปใช้กับกลุ่มผู้หัดเล่นใหม่ และเพื่อตั้งเกณฑ์ในการเสริมเทนนิส จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นหญิง จำนวน 133 คน โดยสร้างแบบทดสอบขึ้น 7 รายการ แล้วคัดเลือกมาใช้เพียง 3 รายการ คือ การตีลูกกระดอน การตีลูกวอลเลย์ และการเสริฟ ผลการวิจัยพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของความเชื่อมั่นเท่ากับ .92 และค่าสัมประสิทธิ์ของความเที่ยงตรงของแบบทดสอบเท่ากับ .62

เฮนรี (สุภัตรา กฤษประภา. 2542 : 22 ; อ้างอิงมาจาก Henry. 1974 : 3494 – A) ได้ศึกษาการวัดตัวทำนายเฉพาะอย่างเพื่อชี้ความสำเร็จในกีฬายิมนาสติก วัดอุปสงค์เพื่อศึกษาเลือกจำนวนแบบทดสอบที่สามารถทำนายความสำเร็จในกีฬายิมนาสติก ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นอาสาสมัครจำนวน 100 คน อายุ 18-28 ปี จากมหาวิทยาลัยยูธา (Utha) และมหาวิทยาลัยบริกแฮมยัง (Brigham Young) แบ่งออกเป็น 8 กลุ่ม 1 กลุ่มเป็นนักกีฬา ยิมนาสติกมหาวิทยาลัยบริกแฮมยัง อีก 7 กลุ่ม เป็นนักกีฬายิมนาสติกมหาวิทยาลัยยูธา คือ กลุ่มนักเบสบอล กลุ่มนักฟุตบอล กลุ่มนักกรีฑา กลุ่มนักว่ายน้ำ กลุ่มนักวอลเลย์บอล กลุ่มนักมวยปล้ำ และอีก 1 กลุ่ม ไม่ใช่ นักกีฬา ทำการทดสอบระหว่างฤดูหนาว ปี 1974

แบบทดสอบประกอบด้วย 12 รายการ 6 รายการ เป็นอัตราันต์ ดัดสินได้ – ตก ประกอบด้วย หกกบ (Frong Stand) งอแขนห้อยตัว (Pull Over) กระโดดหมุน (Jump Full Turn) ยกฉาก (Pike Suppoot) ยืนทรงตัว (Single Leg Balance) และกระโดดข้ามไม้ (Wand Jump)

แบบทดสอบ 6 รายการเป็นปรนัย ประกอบด้วย แบบทดสอบความแข็งแรง 3 รายการ คือ ยุบข้อ (Dips) ดึงข้อ (Pull Ups) ยกขา (Leg Lifts) แบบทดสอบพลัง 3 รายการ คือ กระโดดแตะผนัง (Vertical Jump) และห้อยตัวดึงข้อ (Vertical Arm Pull) การทดสอบความสัมพันธ์ของร่างกายอนุญาตให้สอบ 3 ครั้ง ในทุกรายการ แต่บางรายการมีความสมบูรณ์ในการทำเพียงครั้งเดียว

ผลการวิจัยได้ผลดังนี้

1. กลุ่มนักกีฬายิมนาสติกมีความสามารถเหนือกว่าทุกกลุ่ม

2. กลุ่มนักยิมนาสติกมีความสามารถในการยวบข้อ ยกขา และดึงข้อดีกว่ากลุ่มที่ไม่ใช่นักกีฬา กลุ่มนักเบสบอล กลุ่มนักวอลเลย์บอล กลุ่มนักฟุตบอล และกลุ่มนักกรีฑา

3. กลุ่มนักยิมนาสติกมีความสามารถห้อยตัวดึงข้อ ดีกว่ากลุ่มไม่ใช่นักกีฬา กลุ่มนักเบสบอล กลุ่มนักมวยปล้ำ และกลุ่มนักฟุตบอล

ครูว์ (สังคม ใจงาม. 2541:19 ; อ้างอิงมาจากVerducci. 1980 : 34 – 335 ; citing Crew. 1968 : unpagged) ได้สร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลโดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชายระดับวิทยาลัย ซึ่งประกอบด้วย 4 รายการ คือ ความแม่นยำในการเตะลูกกระทบ ฝ่าผนัง การเลี้ยงบอล ความแม่นยำในการเตะโด่ง และการเตะบอล ผลปรากฏว่า

1. ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ โดยใช้เกณฑ์จากผู้เชี่ยวชาญมีดังนี้

- ความแม่นยำในการเตะบอลกระทบฝ่าผนัง เท่ากับ .88
- การเลี้ยงบอล เท่ากับ .92
- ความแม่นยำในการเตะลูกโด่ง เท่ากับ .94
- การเตะบอล เท่ากับ .96
- การทดสอบทุกรายการ เท่ากับ .98

2. ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยการสอบซ้ำ (Test – Retest) มีค่าดังนี้

- ความแม่นยำในการเตะบอลกระทบฝ่าผนัง เท่ากับ .97
- การเลี้ยงบอล เท่ากับ .99
- ความแม่นยำในการเตะบอลโด่ง เท่ากับ .99
- การเตะบอล เท่ากับ .99

ยูเซียง (Youxiang. 1992 : 2857) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการให้คะแนน 3 ระบบที่มีต่อการวัดผลกีฬาเทเบิลเทนนิส วัดอุปสรรคในการวิจัยเพื่อที่จะทดสอบและพิสูจน์ว่า ผลของการนำระบบ 3 ชนิด มาใช้วัดผลกับนักศึกษาที่เรียนโปรแกรมคำสั่งพื้นฐานในมหาวิทยาลัยโดยชนิดแรกขึ้นอยู่กับทักษะและความสามารถของนักศึกษาแต่ละคน ที่ทำให้ผลรวมในการทดสอบทักษะ และการเล่นเกมเปลี่ยนแปลงไป ชนิดที่ 2 ขึ้นอยู่กับการจัดการของนักศึกษาที่มีผลรวมทั้งหมดเกี่ยวกับการเอาใจใส่ การมีส่วนร่วม และการแข่งขัน ชนิดที่ 3 ขึ้นอยู่กับการเลียนแบบตามตัวอย่างของนักศึกษา ซึ่งจะรวมถึงการทดสอบทักษะความสามารถในการเล่นต่าง ๆ การตั้งใจ การมีส่วนร่วม และการทดสอบข้อเขียน ความเปลี่ยนแปลงจะประกอบด้วยการทดสอบความสามารถ 2 อย่าง การเล่นเกมต่าง ๆ 15 เกม ความตั้งใจ พฤติกรรมของนักศึกษา การสอบข้อเขียน และความพึงพอใจในการทดสอบการเรียนวิชาเทเบิลเทนนิส ในช่วงฤดูใบไม้ผลิ ปี ค.ศ. 1991 ที่มหาวิทยาลัยโอไฮโอ (Ohio State University) จะไม่ค่อยกำหนดว่าจะนำชนิดใดชนิดหนึ่งในระบบมาใช้

ผลการวิจัยพบว่า มีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ผลของการวัดส่วนใหญ่จะตรงข้ามกับระบบทั้ง 3 ชนิด ภายในชนิดของทักษะความสามารถ นักศึกษาจะทำคะแนนสูงกว่า นักศึกษาที่นำการจัดการมาใช้ เมื่อมีกรณีที่มีการทดสอบทักษะ 2 อย่าง และให้โอกาสในการเล่นเก็มมากกว่า ส่วนในกรณีมีตัวอย่าง นักศึกษาจะทำคะแนนได้ดีกว่าการทดสอบทักษะ 2 อย่าง เกมส่วนใหญ่มีการเปลี่ยนแปลงสูงกว่านักศึกษานำการจัดการมาใช้ และการทดสอบข้อเขียนจะมีคะแนนสูงกว่า

งานวิจัยในประเทศ

วีระ เทพบริรักษ์ (2520 : ง) ได้ศึกษาเรื่องการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาตะกร้อข้ามตาข่าย แบบทดสอบประกอบด้วย 3 รายการ คือ

1. การเลี้ยงตะกร้อด้วยเท้า
2. การเลี้ยงตะกร้อด้วยเข่า
3. การเลี้ยงตะกร้อด้วยศีรษะ

ใช้กลุ่มตัวอย่าง 40 คน หาความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่น ผลการศึกษาพบว่าแบบทดสอบที่สร้างขึ้น มีความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นเท่ากับ .85 และ .95 ตามลำดับ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พินิจ อุสาโห (2521 : บทคัดย่อ) ได้สร้างแบบทดสอบกีฬาเซปักตะกร้อสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนวัดสระเกศ โรงเรียนโยธินบูรณะ และโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย จำนวน 300 คน แบบทดสอบประกอบด้วย 3 รายการ คือ แบบทดสอบการโหม่งตะกร้อ แบบทดสอบการเสิร์ฟตะกร้อ และแบบทดสอบการส่งตะกร้อกระทบฝ่าผนัง

ผลการศึกษาพบว่า

แบบทดสอบที่สร้างขึ้น มีความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นเท่ากับ .82 และ .91 ตามลำดับ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สมเกียรติ สูงสถิตตานนท์ (2527 : บทคัดย่อ) ได้สร้างแบบทดสอบความสามารถในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อสำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษามีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบทดสอบความสามารถในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อและเกณฑ์ปกติสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพลศึกษา จำนวน 100 คน ซึ่งใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย

ผลการศึกษาพบว่า

1. แบบทดสอบความสามารถในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของผู้วิจัยมีความเชื่อมั่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = 0.9309$)

2. ความสอดคล้องกันในการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญทั้งสามคน จากการดูเก็ม

การแข่งขัน ปรากฏว่า ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของผู้เชี่ยวชาญคนที่หนึ่งกับคนที่สอง คนที่หนึ่งกับคนที่สาม และคนที่สองกับคนที่สามมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ($r = 0.8104, 0.8231$ และ 0.9058 ตามลำดับ)

3. แบบทดสอบความสามารถในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของผู้วิจัยมีความเที่ยงตรง อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ($r = 0.8685$)

4. แบบทดสอบความสามารถในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของผู้วิจัยมีค่าความแตกต่าง ระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนกลุ่มที่มีความสามารถสูงกับกลุ่มที่มีความสามารถต่ำอย่างมีนัย สำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = 6.9361$)

5. ค่าเฉลี่ยคะแนนแบบทดสอบความสามารถในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพลศึกษา เท่ากับ 31.84 ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 10.49 และจำแนกตามเกณฑ์ความสามารถในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ เป็นระดับ ดีมาก ดี ปานกลาง อ่อน และอ่อนมาก เท่ากับ 45 คะแนนขึ้นไป 37 – 44, 29 – 36, 21 – 28 และ ต่ำกว่า 21 คะแนน ตามลำดับ

สมเจตน์ ทองดี (2527 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬา แอนด์บอลสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อสร้างแบบ ทดสอบทักษะกีฬาแอนด์บอล และเกณฑ์ปกติสำหรับนักศึกษาชายวิทยาลัยพลศึกษา ซึ่ง ประกอบด้วยแบบทดสอบ 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 ประกอบด้วยรายการทดสอบ 4 รายการ คือ การส่งลูกมือเดียว การเลี้ยงลูก การวิ่งยิงประตู ส่วนที่ 2 ประกอบด้วยรายการทดสอบ 1 รายการ คือ การรับส่ง-รับ เลี้ยงลูก วิ่งยิงประตู กลุ่มตัวอย่างสำหรับการหาคุณภาพของ แบบทดสอบเป็นนักศึกษาชายวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดยะลา 35 คน และกลุ่มตัวอย่าง สำหรับหาเกณฑ์ปกติเป็นนักศึกษาชายวิทยาลัยพลศึกษา 14 แห่ง ๆ ละ 30 คน จำนวน 420 คน ซึ่งใช้วิธีการสุ่มแบบง่าย

ผลการศึกษาพบว่า

1. ความสอดคล้องกันในการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 คน ตามแบบทดสอบ ทักษะกีฬาแอนด์บอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ส่วนที่ 1 และส่วนที่ 2 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ในเกณฑ์สูงที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

2. แบบทดสอบทักษะกีฬาแอนด์บอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ส่วนที่ 1 มีความเชื่อมั่นในแต่ละรายการและทั้งฉบับเท่ากับ .623 .689 .936 .924 และ .915 ตามลำดับ ที่ระดับความ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

3. แบบทดสอบทักษะกีฬาแอนด์บอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ส่วนที่ 1 มีความเที่ยงตรงแต่ละรายการและทั้งฉบับเท่ากับ .623 .467 .614 .460 และ .725 ตามลำดับ ที่ระดับความ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

4. แบบทดสอบทักษะกีฬาแอนด์บอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ส่วนที่ 2 มีความเชื่อมั่นเท่ากับ .940 ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

5. แบบทดสอบทักษะกีฬาแอนด์บอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ส่วนที่ 2 มีความเที่ยงตรงเท่ากับ .712 ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

6. ความสัมพันธ์ของแบบทดสอบทักษะกีฬาแอนด์บอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ส่วนที่ 1 กับส่วนที่ 2 ที่ค่าเท่ากับ .587 ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

สมศักดิ์ ทองแดง (2528 : บทคัดย่อ) ได้สร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาเซปักตะกร้อ สำหรับนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งประกอบด้วยรายการทดสอบ 4 รายการ คือ ทักษะการเสิร์ฟ ทักษะการโหม่ง ทักษะการควบคุมลูกตะกร้อ และทักษะการส่งลูกกระทบผนัง โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่ผ่านการเรียนวิชาตะกร้อมาแล้ว 2 ชุด คือกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ทดสอบเพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบ จำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มที่มีทักษะ 30 คน กลุ่มไม่มีทักษะ 30 คน และกลุ่มตัวอย่างเพื่อสร้างเกณฑ์ปกติ จำนวน 320 คน

ผลการศึกษาพบว่า

แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t=15.41$, $r=0.98$) ตามลำดับ จึงเหมาะสมที่จะนำไปวัดทักษะกีฬาเซปักตะกร้อสำหรับนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักศึกษาชายวิทยาลัยพลศึกษา ที่ผ่านการเรียนวิชาเซปักตะกร้อ 1 มาแล้ว ประจำปีการศึกษา 2542 โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างสำหรับตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบ เป็นนักศึกษาชายระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง วิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ จำนวน 40 คน
2. กลุ่มตัวอย่างสำหรับการสร้างเกณฑ์ปกติ เป็นนักศึกษาชายระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง วิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ จำนวน 50 คน และวิทยาลัยพลศึกษาชลบุรี จำนวน 50 คน รวมทั้งหมด 100 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการดำเนินการสร้างแบบทดสอบทักษะเซปักตะกร้อสำหรับนักศึกษาชายวิทยาลัยพลศึกษา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามจุดมุ่งหมายของการวัดผลทางด้านทักษะในการเล่นเซปักตะกร้อ มีวิธีการสร้างดังนี้

1. ศึกษาจุดมุ่งหมาย และเนื้อหาวิชาเซปักตะกร้อจากหลักสูตร คู่มือการเรียนการสอน และจากครูพลศึกษาที่สอนวิชาเซปักตะกร้อ
2. ศึกษาตำรา เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบทักษะเซปักตะกร้อ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับอุดมศึกษา ที่มีอยู่แล้ว
3. ศึกษาทักษะและวิธีการใช้ทักษะ รวมทั้งวิธีการเล่นเซปักตะกร้อ

4. จากการศึกษาข้อมูลต่าง ๆ แบ่งทักษะเชปัดตะกร้อ สำหรับนักศึกษาชายระดับวิทยาลัยพลศึกษา โดยสรุปทักษะสำคัญจากการศึกษา และสร้างแบบทดสอบทักษะเชปัดตะกร้อสำหรับนักศึกษาชายระดับวิทยาลัยพลศึกษา เช่น การเลิฟ การรับและการตั้ง การควบคุมลูก เป็นต้น

5. นำแบบทดสอบและวิธีการให้คะแนนไปปรึกษาประธาน และกรรมการผู้ควบคุมปริญญานิพนธ์ตรวจเลือก และแก้ไข

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขอลหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อติดต่อผู้อำนวยการวิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ และวิทยาลัยพลศึกษาชลบุรี เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการใช้กลุ่มตัวอย่าง สถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก ที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ปฐมนิเทศกลุ่มตัวอย่างและนัดหมายเวลาในการเก็บข้อมูล

2. การเตรียมวัสดุอุปกรณ์ และสถานที่ในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้

2.1 สำนวสสภาพสนามเชปัดตะกร้อ สถานที่

2.2 วัสดุ อุปกรณ์ ที่ใช้ในการวิจัย

2.2.1 ลูกตะกร้อพลาสติก 10 ลูก

2.2.2 สนามเชปัดตะกร้อ

2.2.3 ตาข่าย

2.2.4 เทปวัดระยะทาง

2.2.5 กระดาษขาว

2.2.6 นาฬิกาจับเวลา

2.2.7 ใบบันทึกคะแนนการทดสอบ

2.2.8 ผืนเรียบ

3. จัดหาผู้ช่วยในการเก็บรวบรวมข้อมูล พร้อมทั้งอธิบายวิธีการต่าง ๆ ตลอดจนวิธีการปฏิบัติ และการบันทึกการทดสอบให้เข้าใจถูกต้องตรงกัน

4. นำแบบทดสอบทักษะเชปัดตะกร้อที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปตรวจสอบความเที่ยงตรง โดยให้ประธาน กรรมการผู้ควบคุมปริญญานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ได้แก่ อาจารย์ธำวุฒิ ปลื้มสำราญ อาจารย์สมศักดิ์ ทองแดง อาจารย์วิวิสุทธิ์ ปานะกุล

5. นำแบบทดสอบไปทำการทดสอบ เพื่อนำผลการทดสอบมาหาคุณภาพของแบบทดสอบ

6. เกณฑ์ปกติ (Norm) นำแบบทดสอบไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง 100 คน และนำผลการทดสอบมาสร้างเกณฑ์ปกติ

7. นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติและแปลผล

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบมาดำเนินการต่อไปนี้

1. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบ โดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของการทดสอบ 2 ครั้ง ของแบบทดสอบแต่ละรายการ โดยวิธีเพียร์สัน (Pearson's)

2. หาค่าความเป็นปรนัย (Objectivity) ของแบบทดสอบ โดยการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของผู้ใช้แบบทดสอบ 2 คน ของแบบทดสอบแต่ละรายการโดยวิธีเพียร์สัน (Pearson's)

3. สร้างเกณฑ์ปกติ (Norm)

3.1 หาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของผลการทดสอบแต่ละรายการ

3.2 สร้างเกณฑ์ปกติ โดยใช้ค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ในการแบ่งระดับ ออกเป็น 5 ระดับ คือ สูงมาก (5) สูง (4) ปานกลาง (3) อ่อน (2) อ่อนมาก (1)

ดีมาก	ดี	ปานกลาง	อ่อน	อ่อนมาก
$\bar{X} + 1\frac{1}{2} \text{ S.D.}$	$\bar{X} + \frac{1}{2} \text{ S.D.}$	$\bar{X}$	$\bar{X} - \frac{1}{2} \text{ S.D.}$	$\bar{X} - 1\frac{1}{2} \text{ S.D.}$

4. ทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ระดับ .05

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์เป็นตัวอักษรเพื่อใช้ในการคำนวณดังนี้

$\bar{X}$	แทน มัชฌิมเลขคณิต หรือ ค่าเฉลี่ยของคะแนน
S.D.	แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
N	แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
r	แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ได้แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูล และแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

การหาคุณภาพของแบบทดสอบทักษะเชปัดตะกร้อที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยศึกษาจากคะแนนการทดสอบทักษะเชปัดตะกร้อของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

1. หาค่าความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบ โดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของการทดสอบ 2 ครั้ง ของแบบทดสอบแต่ละรายการ

2. หาค่าความเป็นปรนัย ของแบบทดสอบ โดยการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของผู้ใช้แบบทดสอบ 2 คน ของแบบทดสอบแต่ละรายการ

3. สร้างเกณฑ์ปกติ

3.1 หาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของผลการทดสอบแต่ละรายการ

3.2 สร้างเกณฑ์ปกติ โดยใช้ค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ในการแบ่งระดับ ออกเป็น 5 ระดับ คือ สูงมาก (5) สูง (4) ปานกลาง (3) อ่อน (2) อ่อนมาก (1)

4. ทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การตรวจสอบความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบ โดยคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของการทดสอบ 2 ครั้ง ของแบบทดสอบแต่ละรายการ

ตาราง 1 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของการทดสอบ 2 ครั้ง

รายการทดสอบ	N	r
ทักษะการเลี้ยว	40	.96*
ทักษะการรับและการตั้ง	40	.83*
ทักษะการส่งลูกกระทบผนัง	40	.81*
ทักษะการควบคุมลูก	40	.83*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 1 แสดงว่า

1. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของการทดสอบทักษะการเลี้ยว 2 ครั้ง มีค่าเท่ากับ .96 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของการทดสอบทักษะการรับและการตั้ง 2 ครั้ง มีค่าเท่ากับ .83 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของการทดสอบทักษะการส่งลูกกระทบผนัง 2 ครั้ง มีค่าเท่ากับ .81 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของการทดสอบทักษะการควบคุมลูก 2 ครั้ง มีค่าเท่ากับ .83 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. การตรวจสอบความเป็นปรนัย ของแบบทดสอบ โดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของการทดสอบที่วัดโดยผู้ใช้แบบทดสอบ 2 คน ของแบบทดสอบแต่ละรายการ

ตาราง 2 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของการทดสอบที่วัดโดยผู้ใช้แบบทดสอบ 2 คน

รายการทดสอบ	N	r
ทักษะการเสริม	40	.72*
ทักษะการรับและการตั้ง	40	.65*
ทักษะการส่งลูกกระทบผนัง	40	.75*
ทักษะการควบคุมลูก	40	.78*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 2 แสดงว่า

1. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของการทดสอบทักษะการเสริมที่วัดโดยผู้ใช้แบบทดสอบ 2 คน มีค่าเท่ากับ .72 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของการทดสอบทักษะการรับและการตั้งที่วัดโดยผู้ใช้แบบทดสอบ 2 คน มีค่าเท่ากับ .65 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของการทดสอบทักษะการส่งลูกกระทบผนังที่วัดโดยผู้ใช้แบบทดสอบ 2 คน มีค่าเท่ากับ .75 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของการทดสอบทักษะการควบคุมลูกที่วัดโดยผู้ใช้แบบทดสอบ 2 คน มีค่าเท่ากับ .78 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. สร้างเกณฑ์ปกติ

3.1 หาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของผลการทดสอบแต่ละรายการ

3.2 สร้างเกณฑ์ปกติ โดยใช้ค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการแบ่งระดับ ออกเป็น 5 ระดับ คือ สูงมาก (5) สูง (4) ปานกลาง (3) อ่อน (2) อ่อนมาก (1)

ตาราง 3 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการทดสอบทักษะเชิดตะกร้อแต่ละรายการ

รายการทดสอบ	$\bar{X}$	S.D.
ทักษะการเลี้ยว	7.87	3.56
ทักษะการรับและการตั้ง	14.78	5.48
ทักษะการส่งลูกกระทบผนัง	8.72	4.27
ทักษะการควบคุมลูก	22.97	8.53

จากตาราง 3 แสดงว่า

1. ผลการทดสอบทักษะการเลี้ยว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 7.87 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.56 คะแนน ตามลำดับ
2. ผลการทดสอบทักษะการรับและการตั้ง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.78 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.48 คะแนน ตามลำดับ
3. ผลการทดสอบทักษะการส่งลูกกระทบผนัง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.72 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.27 ครั้ง ตามลำดับ
4. ผลการทดสอบทักษะการควบคุมลูก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 22.97 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 8.53 ครั้ง ตามลำดับ

แสดงเกณฑ์ปกติ ทักษะเชปัดตะกร้อสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา
 หัง 4 รายการ มีดังนี้

แบบทดสอบทักษะการเสิร์ฟ

ดีมาก (5)	14 ขึ้นไป
ดี (4)	10 - 13
ปานกลาง (3)	6 - 9
อ่อน (2)	2 - 5
อ่อนมาก (1)	ต่ำกว่า 2

แบบทดสอบทักษะการรับและการตั้ง

ดีมาก (5)	22 ขึ้นไป
ดี (4)	17 - 21
ปานกลาง (3)	12 - 16
อ่อน (2)	7 - 11
อ่อนมาก (1)	ต่ำกว่า 7

แบบทดสอบทักษะการส่งลูกกระทบผนัง

ดีมาก (5)	14 ขึ้นไป
ดี (4)	10 - 13
ปานกลาง (3)	6 - 9
อ่อน (2)	2 - 5
อ่อนมาก (1)	ต่ำกว่า 2

แบบทดสอบทักษะการควบคุมลูก

ดีมาก (5)	37 ขึ้นไป
ดี (4)	28 - 36
ปานกลาง (3)	19 - 27
อ่อน (2)	10 - 18
อ่อนมาก (1)	ต่ำกว่า 10

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สังเขปความมุ่งหมาย สมมุติฐาน และวิธีดำเนินการศึกษา

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะเชป็คตะกร้อสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักศึกษาชายวิทยาลัยพลศึกษา ประจำปีการศึกษา 2542 โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างสำหรับตรวจสอบหาคุณภาพของแบบทดสอบ เป็นนักศึกษาชายระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ จำนวน 40 คน
2. กลุ่มตัวอย่างสำหรับสร้างเกณฑ์ปกติ เป็นนักศึกษาชายระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ จำนวน 50 คน และวิทยาลัยพลศึกษาชลบุรี จำนวน 50 คน รวมทั้งหมด 100 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการดำเนินการสร้างแบบทดสอบทักษะเชป็คตะกร้อสำหรับนักศึกษาชายวิทยาลัยพลศึกษา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามจุดมุ่งหมายของการวัดผลทางด้านทักษะในการเล่นเชป็คตะกร้อ มีวิธีการสร้างดังนี้

1. ศึกษาจุดมุ่งหมาย และเนื้อหาวิชาเชป็คตะกร้อจากหลักสูตร คู่มือการเรียนการสอน และจากครูพลศึกษาที่สอนวิชาเชป็คตะกร้อ
2. ศึกษาตำรา เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบทักษะเชป็คตะกร้อ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับอุดมศึกษา ที่มีอยู่แล้ว
3. ศึกษาทักษะและวิธีการใช้ทักษะ รวมทั้งวิธีการเล่นเชป็คตะกร้อ
4. จากการศึกษาค้นคว้าข้อมูลต่าง ๆ แบ่งทักษะเชป็คตะกร้อ สำหรับนักศึกษาชายระดับวิทยาลัยพลศึกษา โดยสรุปทักษะสำคัญจากการศึกษา และสร้างแบบทดสอบทักษะเชป็คตะกร้อสำหรับนักศึกษาชายระดับวิทยาลัยพลศึกษา เช่น การเสิร์ฟ การรับ การตั้ง การควบคุมลูก เป็นต้น

5. นำแบบทดสอบและวิธีการให้คะแนนไปปรึกษาประธาน และกรรมการผู้ควบคุม
ปริญญานิพนธ์ตรวจเลือก และแก้ไข

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อติดต่อ
ผู้อำนวยการวิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ และวิทยาลัยพลศึกษาชลบุรี เพื่อขอความอนุเคราะห์
ในการใช้กลุ่มตัวอย่าง สถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก ที่ใช้ในการเก็บ
รวบรวมข้อมูล ปฐมนิเทศกลุ่มตัวอย่างและนัดหมายเวลาในการเก็บข้อมูล

2. การเตรียมวัสดุอุปกรณ์ และสถานที่ในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้

2.1 สำรวจสภาพสนามเซปักตะกร้อ สถานที่

2.2 วัสดุ อุปกรณ์ ที่ใช้ในการวิจัย

2.2.1 ลูกตะกร้อพลาสติก 10 ลูก

2.2.2 สนามเซปักตะกร้อ

2.2.3 ตาข่าย

2.2.4 เทปวัดระยะทาง

2.2.5 กระดาษขาว

2.2.6 นาฬิกาจับเวลา

2.2.7 ใบบันทึกคะแนนการทดสอบ

2.2.8 ผืนเรียบ

3. จัดหาผู้ช่วยในการเก็บรวบรวมข้อมูล พร้อมทั้งอธิบายวิธีการต่าง ๆ ตลอดจนวิธี
การปฏิบัติ และการบันทึกการทดสอบให้เข้าใจถูกต้องตรงกัน

4. นำแบบทดสอบทักษะเซปักตะกร้อที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปตรวจสอบความเที่ยงตรง
โดยให้ประธาน กรรมการผู้ควบคุมปริญญานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ได้แก่
อาจารย์ธำวุฒิ ปลื้มสำราญ อาจารย์สมศักดิ์ ทองแดง อาจารย์วิสุทธิ์ ปานะกุล

5. นำแบบทดสอบไปทำการทดสอบ เพื่อนำผลการทดสอบมาหาคุณภาพของแบบ
ทดสอบ

6. เกณฑ์ปกติ (Norm) นำแบบทดสอบไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง 100 คน และนำ
ผลการทดสอบมาสร้างเกณฑ์ปกติ

7. นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติและแปลผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ตรวจสอบความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบ โดยการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการทดสอบ 2 ครั้ง ของแบบทดสอบแต่ละรายการ โดยวิธีเพียร์สัน
2. ตรวจสอบความเป็นปรนัย ของแบบทดสอบ โดยการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการทดสอบที่วัดโดยผู้ให้แบบทดสอบ 2 คน ของแบบทดสอบแต่ละรายการ โดยวิธีเพียร์สัน
3. สร้างเกณฑ์ปกติ
 - 3.1 หาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของผลการทดสอบแต่ละรายการ
 - 3.2 สร้างเกณฑ์ปกติ โดยใช้ค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 ในการแบ่งระดับ ออกเป็น 5 ระดับ คือ สูงมาก (5) สูง (4) ปานกลาง (3) อ่อน (2) อ่อนมาก (1)
4. ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ระดับ .05

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. แบบทดสอบทักษะเชปัดตะกร้อสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีทั้งหมด 4 รายการ
 - 1.1 แบบทดสอบทักษะการเลิฟ
 - 1.2 แบบทดสอบทักษะการรับและการตั้ง
 - 1.3 แบบทดสอบทักษะการส่งลูกกระทบผนัง
 - 1.4 แบบทดสอบการควบคุมลูก
2. แบบทดสอบทักษะเชปัดตะกร้อทุกรายการมีความเที่ยงตรง โดยได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ 3 คน
3. แบบทดสอบทักษะเชปัดตะกร้อมีความเชื่อมั่น จากการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนการทดสอบ 2 ครั้ง มีดังนี้
 - 3.1 ทักษะการเลิฟ มีค่าเท่ากับ .96
 - 3.2 ทักษะการรับและการตั้ง มีค่าเท่ากับ .83
 - 3.3 ทักษะการส่งลูกกระทบผนัง มีค่าเท่ากับ .81
 - 3.4 ทักษะการควบคุมลูก มีค่าเท่ากับ .83
 - 3.5 ทุกรายการมีค่าความสัมพันธ์กันอย่างน้อยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. แบบทดสอบทักษะเชปัดตะกร้อความเป็นปรนัย จากการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการทดสอบที่วัดโดยผู้ให้แบบทดสอบ 2 คน มีดังนี้

- 4.1 ทักษะการเลิร์ฟ มีค่าเท่ากับ .72
 4.2 ทักษะการรับและการตั้ง มีค่าเท่ากับ .65
 4.3 ทักษะการส่งลูกกระตบผนัง มีค่าเท่ากับ .75
 4.4 ทักษะการควบคุมลูก มีค่าเท่ากับ .78
 4.5 ทุกรายการมีค่าความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. สร้างเกณฑ์ปกติ

ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของผลการทดสอบทักษะเซปักตะกร้อ
 สำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาแต่ละรายการ มีดังต่อไปนี้

แบบทดสอบทักษะการเลิร์ฟ

ดีมาก (5)	14 ขึ้นไป
ดี (4)	10 - 13
ปานกลาง (3)	6 - 9
อ่อน (2)	2 - 5
อ่อนมาก (1)	ต่ำกว่า 2

แบบทดสอบทักษะการรับและการตั้ง

ดีมาก (5)	22 ขึ้นไป
ดี (4)	17 - 21
ปานกลาง (3)	12 - 16
อ่อน (2)	7 - 11
อ่อนมาก (1)	ต่ำกว่า 7

แบบทดสอบทักษะการส่งลูกกระตบผนัง

ดีมาก (5)	14 ขึ้นไป
ดี (4)	10 - 13
ปานกลาง (3)	6 - 9
อ่อน (2)	2 - 5
อ่อนมาก (1)	ต่ำกว่า 2

แบบทดสอบทักษะการควบคุมลูก

ดีมาก (5)	37 ขึ้นไป
ดี (4)	28 - 36
ปานกลาง (3)	19 - 27
อ่อน (2)	10 - 18
อ่อนมาก (1)	ต่ำกว่า 10

อภิปรายผล

1. แบบทดสอบทักษะเชปัดตะกร้อสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยรายการทดสอบทักษะเชปัดตะกร้อ 4 รายการนี้ ได้รับการตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบทดสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน พร้อมกับการการผู้ควบคุมปริญญานิพนธ์ 2 ท่าน ซึ่งทั้งหมดเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์เกี่ยวกับวิชาเชปัดตะกร้อเป็นอย่างดี และเป็นอาจารย์ที่ทำหน้าที่สอนวิชาเชปัดตะกร้อในวิทยาลัยพลศึกษา และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งทุกท่านลงความเห็นตรงกันว่า แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นแบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรง (ความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์) ซึ่ง อนันต์ ศรีโสภา (2525 : 56) กล่าวว่า การพิจารณาว่าแบบทดสอบมีความเกี่ยวข้อง มีความสำคัญ และน่าสนใจแก่นักเรียนสามารถเป็นความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ได้โดยอาศัยการพิจารณา และการตัดสินจากผู้เชี่ยวชาญสาขานั้น ๆ

2. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนการทดสอบ 2 ครั้ง ของรายการทดสอบ 4 รายการ มีค่าเท่ากับ .81 - .96 และเป็นความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายความว่า คะแนนของการทดสอบ 2 ครั้ง มีความใกล้เคียงกันหรือสอดคล้องกัน ซึ่ง วิริยา บุญชัย (2532 : 25 - 26) กล่าวว่า แบบทดสอบที่นำไปทดสอบแล้ว ผู้วัดสามารถให้คะแนนได้คงที่ และแน่นอน แม้จะทดสอบกับผู้เรียนกลุ่มเดิมอีกครั้งก็จะได้ผลเหมือนเดิม และ พูนศักดิ์ ประถมบุตร (2532 : 22 - 23) กล่าวว่า แบบทดสอบที่วัดโดยผู้ทดสอบคนเดียวกัน ให้ผลแน่นอนสม่ำเสมอไม่เปลี่ยนแปลง ถึงแม้จะมีการวัดซ้ำอีกผลที่ได้ก็ย่อมไม่เปลี่ยนแปลงจากเดิม แสดงว่า แบบทดสอบนั้นมีความเชื่อมั่น นอกจากนี้แล้ว ประคอง กรรณสูตร (2534 : 111) กล่าวว่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนการทดสอบ 2 ครั้ง มีค่าตั้งแต่ .70 ถึง .90 ถือว่า มีความเชื่อมั่นในระดับสูง และถ้าสูงกว่า .90 ถือว่า มีความเชื่อมั่นในระดับสูงมาก ดังนั้นจึงตัดสินได้ว่าแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้เป็นแบบทดสอบที่มีความเชื่อมั่นในระดับสูง

3. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนการทดสอบที่ทำการวัดโดยผู้ที่ใช้แบบทดสอบ 2 คน ของรายการทดสอบ 4 รายการ มีค่าเท่ากับ .65 - .78 และเป็นความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายความว่า คะแนนของการทดสอบที่ทำการวัดโดยผู้ที่ใช้แบบทดสอบ 2 คน มีความใกล้เคียงกันหรือสอดคล้องกัน ซึ่งบูมการ์ทเนอร์ และแจ๊คสัน (Baumgartner and Jackson. 1975 : 94) ได้กล่าวว่า ความเป็นปรนัยของแบบทดสอบทางพลศึกษา สามารถตรวจสอบได้จากการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนการทดสอบที่ทำการวัดโดยผู้วัด 2 คน และแบบทดสอบทางพลศึกษาที่ดีมีความเป็นปรนัยจะต้องมีวิธีการดำเนินการทดสอบที่เป็นมาตรฐาน มีเกณฑ์การให้คะแนนที่แน่นอน ชัดเจน และยุติธรรม ซึ่งแสดงถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของแบบทดสอบ ผาณิต บิลมาศ (2530 : 38) กล่าวว่า ความเป็นปรนัย หมายถึง ระดับความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคะแนนที่มีผู้ทดสอบหลายคน จากแบบทดสอบเดียวกันในกลุ่มตัวอย่างเดียวกัน และนอกจากนี้ สก๊อตต์ และเฟรนช์ (Scott and French. 1950 : 355) กล่าวว่า ความสัมพันธ์ของการให้คะแนนของผู้ทดสอบต้องมีค่า .70 ขึ้นไป จึงถือได้ว่าการให้คะแนนนั้นมีความเป็นปรนัย ดังนั้นจึงตัดสินได้ว่าแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้เป็นแบบทดสอบที่มีความเป็นปรนัยในระดับสูง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะของการนำแบบทดสอบไปใช้

1. ควรนำแบบทดสอบทักษะเชป็คตะกร้อที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปใช้ในการประเมินผลการเรียนของนักศึกษาระดับวิทยาลัยพลศึกษา โดยปรับปรุงแบบทดสอบบางรายการให้สอดคล้องและเหมาะสมกับเนื้อหาวิชา
2. แบบทดสอบนี้เหมาะสำหรับที่จะนำไปทดสอบเพื่อแบ่งกลุ่มนักศึกษาหรือใช้วัดผลวิชาเชป็คตะกร้อ ซึ่งผู้สอนควรพิจารณาทักษะที่เหมาะสมตามจุดมุ่งหมาย

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรนำแบบทดสอบไปใช้ทดสอบในระดับอุดมศึกษาอื่น ๆ หรือนำไปใช้ทดสอบกับนักกีฬาในระดับต่าง ๆ
2. ควรมีการศึกษาเพื่อสร้างเกณฑ์ปกติในระดับอุดมศึกษา หรือปรับปรุงให้เหมาะสมเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- เกียรติวัฒน์ วิชาญกาญจน์. (2535). ผลการฝึกกล้ามเนื้อด้วยน้ำหนักที่มีต่อความสามารถในการเสิร์ฟเซปักตะกร้อ. อัดสำเนา.
- จรินทร์ ธานีรัตน์. (2519). การทดสอบและการวัดผลทางพลศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์โอเดียน สโตร์.
- ชะรัตน์ สุวรรณเจริญ. (2540). การสร้างแบบทดสอบความคล่องตัว. ปริญญาโท กศ.ม. (พลศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- ชาวุฒิ ปลื้มสำราญ. (2540). เอกสารการเรียนการสอนวิชาตะกร้อ. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ประคอง กรรณสูตร. (2534). สถิติศาสตร์ประยุกต์สำหรับครู. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ผาณิต บิลมาศ. (2530). การวัดทักษะกีฬา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พลศึกษา, กรม. กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง พุทธศักราช 2542. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา.
- พินิจ อุสาโห. (2521). การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาเซปักตะกร้อสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (พลศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- พูนศักดิ์ ประถมบุตร. (2532). การทดสอบและการประเมินผลพลศึกษา. กรุงเทพฯ : โอเดียน สโตร์.
- วิริยา บุญชัย. (2529). การทดสอบและการประเมินผลพลศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สมเกียรติ สูงสถิตตานนท์. (2535). การสร้างแบบทดสอบความสามารถในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อสำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา. ปริญญาโท กศ.ม. (พลศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- สมรรถชัย น้อยศิริ. (2535). ตะกร้อ. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สมศักดิ์ ทองแดง. (2528). การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาเซปักตะกร้อสำหรับนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. ปริญญาโท กศ.ม. (พลศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- สุทธิ พานิชเจริญนาม. (ม.ป.ป.). องค์ประกอบของสมรรถภาพร่างกาย. ม.ป.ท. อัดสำเนา.

- สังคม ใจงาม. (2541). การสร้างแบบทดสอบทักษะเชิดตะกร้อสำหรับนักเรียนชายมัธยมศึกษา
ตอนต้น. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรี
นครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, อุดรธานี.
- อนันต์ ศรีโสภณ. (2525). การวัดและประเมินผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
(2525). ทฤษฎีการวัดและการทดสอบ. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- Baumgartner, Ted A. and Andrew S. Jackson. (1975,September) *Measurements to health
and Physical Education*. Boston : Houghton Mifflin.
- Henry, Michalek Frank. (1974,October) " Selected Measures as Predictors of success in
Gymnastics." *Dissertation Abstracts International*. 35 (50) : 3492 – A.
- Mao Youxiang. (1992,December) " The Effects of Three Grading System on Student out
come Measure in Table Tennis." *Dissertation Abstracts*. 52 (08) : 2109 – A.
- McCloy, Charles H. and Norm, D. Young. (1954,October) *Test and Measurement in
Health and Physical Education*. 3rd ed. New York : Century Crofts.
- Patricia and Sherman. (1972,December) "A Selected Battery of Tennis Skill Test."
Dissertation Abstract International. 33 : (43) : 1495 – A.
- Scott, Gladys M. and Esther French. (1950,September) *Purpose of Evaluation and
Measurements Measurements and Evaluation in physical Education*. Iowa : W.M.C.
Brown Company.
- Shick, Jacqueline. (1970,December) "Battery of Defensive Softball Skills for College
Woman." *Research Quarterly*. 41 : (86) : 82 - 87.

ภาคผนวก

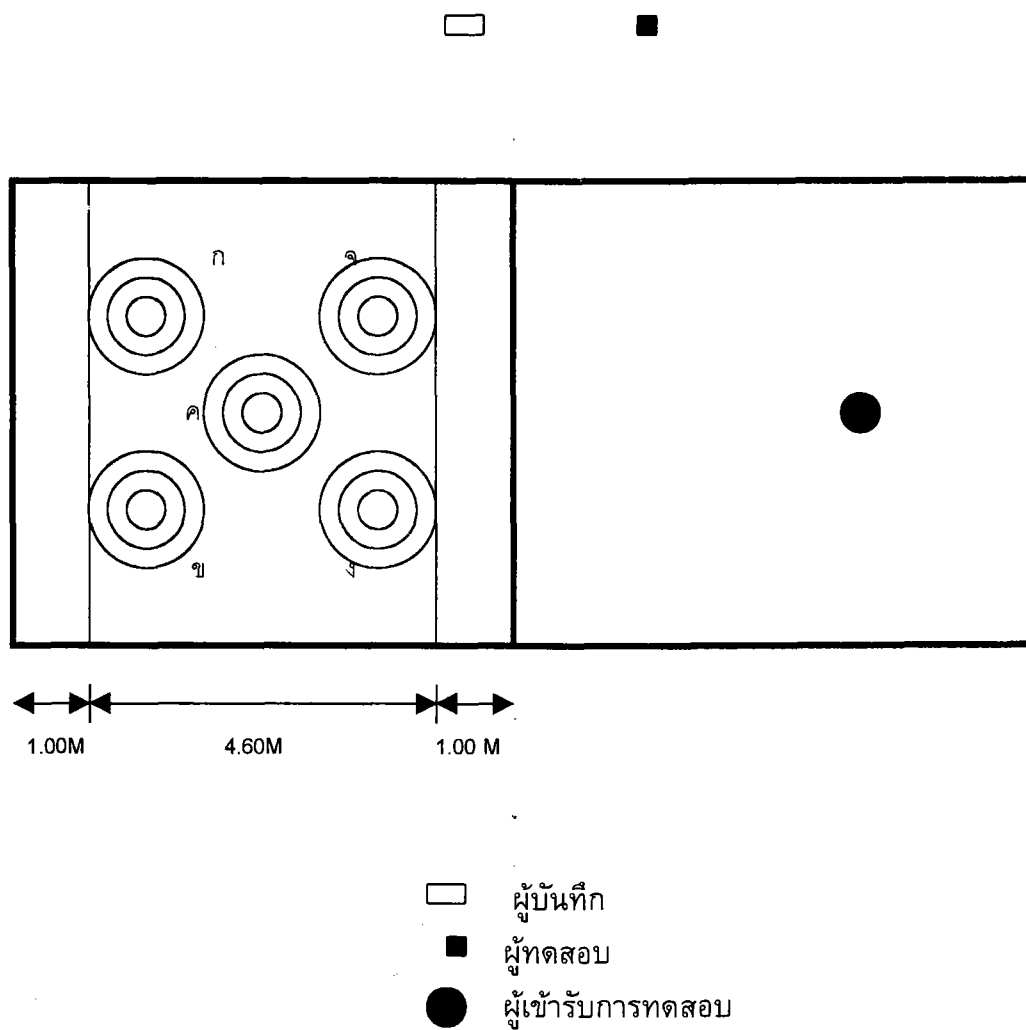
ภาคผนวก ก

แบบทดสอบทักษะเชป็คตะกร้อสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา

แบบทดสอบทักษะเชปัดตะกร้อสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา

1. แบบทดสอบทักษะการเสิร์ฟ

จุดมุ่งหมาย เพื่อทดสอบความแม่นยำในการส่งลูกตะกร้อให้ลงในจุดที่ผู้เข้ารับการทดสอบต้องการ

อุปกรณ์และสนาม

1. ลูกตะกร้อ 10 ลูก
2. บริเวณสนามจุดให้คะแนนตามผัง

3. ตาข่ายขึงตั้งความสูงตามกติกา(1.55เมตร)

วิธีทดสอบ

1. ผู้เข้ารับการทดสอบยืนให้เท้าใดเท้าหนึ่งอยู่ในวงกลมตำแหน่งหลัง
 2. ให้ผู้เข้ารับการทดสอบยื่นมือแตะกรอด้วยตนเอง
 3. ให้ผู้เข้ารับการทดสอบโยนลูกเตะกรอแล้วเสิร์ฟลูกเตะกรอด้วยข้างเท้าด้านใน
- หลังเท้า หน้าเท้า ให้ลงในวงกลม ก ข ค ง จ ตามลำดับ โดยให้เสิร์ฟลงจุดละ 3 ครั้ง

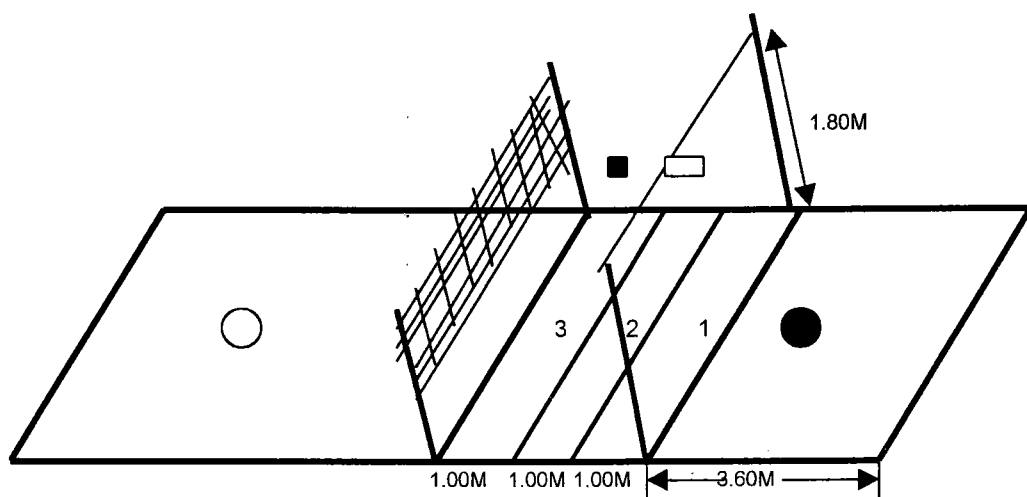
วิธีการให้คะแนน

1. ให้เสิร์ฟจุดละ 3 ครั้ง ก ข ค ง จ
2. เสิร์ฟลงวงกลมวงใหญ่ให้ 1 คะแนน วงกลมรองให้ 2 คะแนน วงกลมเล็กให้ 3 คะแนน
3. ถ้าเสิร์ฟออก ตีตตาข่ายหรือเสิร์ฟผิดกติกาไม่ได้คะแนน

แบบที่ 2 แบบทดสอบทักษะการรับและการตั้ง

จุดมุ่งหมาย

เพื่อวัดทักษะการรับลูกและตั้งลูกโดยเน้นเรื่องการควบคุมลูกตะกร้อและส่งลูกไปยังจุดที่สามารถทำคะแนนด้วยการส่งลูกด้วยข้างเท้าด้านใน หลังเท้า เข่า โหม่ง ด้วยศีรษะ

- ผู้ทดสอบ
- ผู้บันทึก
- ผู้เข้ารับการทดสอบ

อุปกรณ์และสนาม

1. ลูกตะกร้อ 10 ใบ
2. บริเวณสนาม แบ่งจุดให้คะแนนตามผัง
3. ตาข่ายซึ่งตั้งห่างจากตาข่าย 3 เมตร ตั้งเสาสองข้างสูง 1.80 เมตร ซึ่งเชือกไว้ด้านบน

วิธีการทดสอบ

1. ผู้รับการทดสอบยืนถือลูกตะกร้ออยู่ในบริเวณสี่เหลี่ยมหลังเสาที่ซึ่งเชือกไว้
2. ผู้รับการทดสอบโยนลูกตะกร้อให้สูงเลยศีรษะแล้วใช้ข้างเท้าด้านใน หลัง

เท้า เข่า ศีรษะรับลูกเตะกร้อที่โยนขึ้นไป 1 ครั้ง แล้วให้ใช้อวัยวะดังกล่าวตั้งลูกเตะกร้อให้ข้ามเชือกที่ขึงเอาไว้ไปตกลงยังจุดที่มีคะแนนอยู่

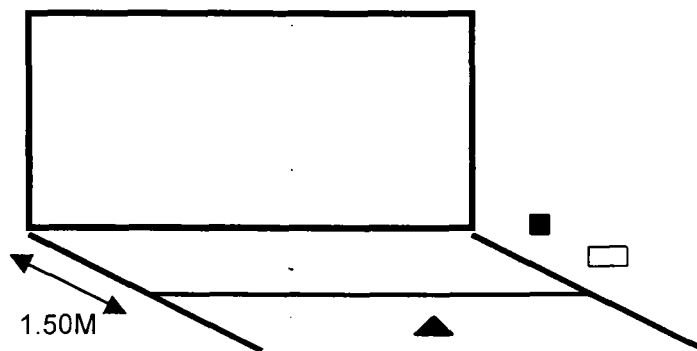
การให้คะแนน

1. การทดสอบจะทำ 10 ครั้งรวมคะแนนที่ทำได้ทั้งหมด
2. ผู้รับการทดสอบโยนลูกเตะกร้อเอง และตั้งลูกให้ข้ามเชือกสูง 1.80 เมตร
ไปตกในช่องคะแนนให้นับคะแนนตามช่องที่ลูกเตะกร้อตก
3. ผู้รับการทดสอบรับลูกเตะกร้อแล้วแต่ตั้งลูกเตะกร้อไม่ข้ามเชือกหรือลูกออกนอกสนามไม่นับคะแนนให้

แบบที่ 3 แบบทดสอบทักษะการส่งลูกกระทบผนัง

จุดมุ่งหมาย

เพื่อทดสอบทักษะการส่งลูกตะกร้อกระทบผนังได้รวดเร็ว และแม่นยำให้ได้มากที่สุด

- ผู้ทดสอบ
- ผู้บันทึก
- ▲ ผู้เข้ารับการทดสอบ

อุปกรณ์และสนาม

1. ลูกตะกร้อ 1 ลูก
2. ใช้ผ้าผนังเรียบซึ่งมีความกว้างเท่ากับสนามตะกร้อ

วิธีการทดสอบ

ให้ผู้รับการทดสอบยืนถือลูกตะกร้อห่างจากผนัง 1.50 เมตร เมื่อได้ยินสัญญาณ " เริ่ม " ให้โยนลูกตะกร้อใส่เท้าแล้วส่งลูกให้กระดอนไปกระทบผนัง และเมื่อลูกกระดอนกลับมาให้ใช้เท้า เข่า ศีรษะ หรืออวัยวะที่ไม่ผิดกติกาส่งลูกอย่างต่อเนื่อง และทำติดต่อกันอย่างนี้ จนกว่าลูกตะกร้อจะตกสู่พื้นหรือถูกอวัยวะที่ผิดกติกา

การให้คะแนน

1. ผู้รับการทดสอบส่งลูกตะกร้อด้วยอวัยวะที่กำหนดให้โดยถูกต้องและ

สามารถส่งลูกกระพรวนอย่างต่อเนื่องลูกกระพรวนหนึ่งครั้งได้หนึ่งคะแนนลูกตะกร้อตกลงสู่พื้นหรือถูกอวัยวะที่ผิดกติกาถือว่าสิ้นสุดการทดสอบหนึ่งครั้ง

2. ให้ผู้รับการทดสอบทดสอบสองครั้งนำคะแนนทั้งสองครั้งมารวมกัน

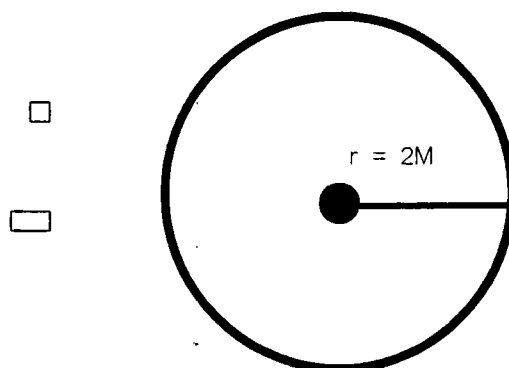
แบบที่ 4 แบบทดสอบทักษะการควบคุมลูกตะกร้อ

จุดมุ่งหมาย

เพื่อต้องการทดสอบทักษะการควบคุมลูกตะกร้อโดยให้ได้มากที่สุด

อุปกรณ์

ใช้สนามเซปักตะกร้อทำเป็นรูปวงกลมมี รัศมี 2 เมตร

- ☐ ผู้ทดสอบ
- ☒ ผู้รับการทดสอบ
- ☐ ผู้บันทึก

วิธีการทดสอบ

1. ให้ผู้รับการทดสอบยืนถือลูกตะกร้ออยู่ในกึ่งกลางวงกลมเมื่อได้ยินสัญญาณ “เริ่ม” ให้ผู้รับการทดสอบเตะตะกร้อโดยใช้ ข้างเท้าด้านใน ข้างเท้าด้านนอก หลังเท้า เข้าศีรษะ เตะตะกร้อให้อยู่ในบริเวณที่กำหนด ให้ได้จำนวนครั้งมากที่สุด
2. ผู้รับการทดสอบสามารถตามลูกที่ออกไปนอกวงกลมได้ แต่จะไม่นับคะแนนให้ จนกว่าจะนำลูกเข้ามาในวงกลมแล้ว จึงจะนับต่อให้
3. ถ้าผู้รับการทดสอบเหยียบเส้นถือว่าอยู่ในวงกลม ถ้าลูกตะกร้อตกพื้นถือว่าสิ้นสุดการทดสอบ 1 ครั้ง

การให้คะแนน

1. เตะลูกเตะกร้อได้ 1 ครั้งให้ 1 คะแนน

ผู้รับการทดสอบให้ทดสอบ 2 ครั้ง เอาคะแนนทั้ง 2 ครั้งที่ได้มารวมกันเป็นคะแนนที่
ผู้เข้ารับการทดสอบทำได้

ภาคผนวก ข

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

1. อาจารย์ธำณูฒิ ปลื้มสำราญ
อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. อาจารย์สมศักดิ์ ทองแดง อาจารย์ประจำวิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ กรมพลศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ
3. อาจารย์วิสุทธิ์ ปานะกุล อาจารย์ประจำวิทยาลัยพลศึกษาชลบุรี กรมพลศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ

ภาคผนวก ค.

หนังสือขอความอนุเคราะห์

ที่ ทม 1012 / 1775

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

7 มิถุนายน 2543

เรื่อง ขอความร่วมมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยพลศึกษาชลบุรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบทดสอบ

เนื่องด้วย นายอัมพร ชีริติธรรม นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การสร้างแบบทดสอบทักษะเชปัดตะกร้อสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา” โดยมี อาจารย์สุทธิ พานิชเจริญนาม และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมรรถชัย น้อยศิริ เป็นคณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขออนุญาตให้นักศึกษาระดับ ปกศ.สูง ชั้นปีที่ 2 จำนวน 50 คน สาขาพลศึกษา เป็นกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบการสร้างแบบทดสอบทักษะเชปัดตะกร้อสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ในระหว่างเดือนมิถุนายน 2543

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่าน ได้โปรดพิจารณาให้ นายอัมพร ชีริติธรรม ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ศาสตราจารย์ ดร.เสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 258-4119, 664-1000 ต่อ 5644, 5664

โทรสาร. 258-4119

ที่ ทม 1012 / 1776

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

7 มิถุนายน 2543

เรื่อง ขอความร่วมมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบทดสอบ

เนื่องด้วย นายอัมพร ชีริทธิธรรม นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การสร้างแบบทดสอบทักษะเซปักตะกร้อสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา” โดยมี อาจารย์สุทธิ พานิชเจริญนาม และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมรรถชัย น้อยศิริ เป็นคณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขออนุญาตให้นักศึกษาระดับ ปกศ.สูง ชั้นปีที่ 2 จำนวน 70 คน สาขาพลศึกษา เป็นกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบการสร้างแบบทดสอบทักษะเซปักตะกร้อสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ในระหว่างเดือนมิถุนายน 2543

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่าน ได้โปรดพิจารณาให้ นายอัมพร ชีริทธิธรรม ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ศาสตราจารย์ ดร.เสริมศักดิ์ วิศวลาภรณ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 258-4119, 664-1000 ต่อ 5644, 5664

โทรสาร. 258-4119

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ	นายอัมพร ชีรธิตธรรม
เกิดวันที่	21 เดือน ธันวาคม พุทธศักราช 2513
สถานที่เกิด	89 หมู่ 10 ตำบลเบิกไพร อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	57/10 หมู่ 11 ตำบลบางปะกง อำเภอบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา
ประวัติการทำงาน	กลุ่มบริษัทเกษตรรุ่งเรือง จังหวัดฉะเชิงเทรา
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2532	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จาก โรงเรียนรัตนราษฎร์บำรุง จังหวัดราชบุรี
พ.ศ. 2534	ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง (ป.กศ.สูง) จาก วิทยาลัยพลศึกษาสมุทรสาคร
พ.ศ. 2536	ค.บ. (พลศึกษา) จาก วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาสงครณ ในพระบรมราชูปถัมภ์
พ.ศ. 2543	กศ.ม. (พลศึกษา) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ